

Продължител на списание „Житно зърно“ излизало от 1924 до 1944г. основано от ученици и последователи на Учителя Петър Дънов.

Редакционна колегия:

Георги Стойчев
Мария Кисова
Д-р Светла Балтова
Иванка Кръстева
Татяна Йорданова
Минка Петрова

адрес: Пловдив 4000
ул. „Софроний Врачански“ 5А

e-mail:
jitzozrno@hotmail.com
тел. : 032/235080

Художествено оформление
Борис Стоилов

Предпечатна подготовка и печат
Хермес Принт ЕООД

ISSN: 0861-427X

ДУХОВНО
ОБЩЕСТВО

© БЯЛО БРАТСТВО

© ИЗД. БЯЛО БРАТСТВО

СЪДЪРЖАНИЕ

ЖИВОТО СЛОВО	
Героите – беседа от Учителя, резюме	3
ШКОЛАТА	
Жива вода – Божанка Ганева	5
Паневритмията - синтез на идея, слово, музика и танц – Светла Балтова	9
Строителите на храмовете на човечеството – Хари Салман	12
СВЕТЪТ ОКОЛО НАС	
Водата	17
Звучащата кабала – Цветана(Лиляна) Табакова	21
Пророчеството на катарите	25
ПОГЛЕД НАВЪТРЕ	
Един духовен диалог – Таня Магжарова	26
Астрология и физиогномика – д-р Васил Велев	29
Сфера на Хирон. Смисълът на Хирон – Зейн Стийн	33
ЕДИНСТВОТО НА ЖИВОТА	
Животът – Борис Николов	36
Третият гълъб – Борис Николов	37
ПРЕДСТАВЯМЕ ВИ	38
„Акордиране на човешката душа“ – съст. Б. Боев	
„Писма на Учителя П. Дънов до д-р Миркович“	
„Пътуване към душата“ – Сузи Холбич	
„Лъч през космическия прозорец“ – Б. Магдъгъл	
Литературен конкурс	39
Семенцата на доброто – Николая Маркова	40
Бисер в стара раковина – Светлин Коцев	41
ENDURING RELATIONS	42
Стихове - Георги Стойчев	
Илюстрация на стр.3 – А. Шефер/1795-1858/	
Снимка на 2 корица – Живко Стоилов	

КЪМ ЧИТАТЕЛЯ

Страданията предшествуват любовта.

Никой не може да опита любовта, докато не мине през страдания. Който е минал през тях, ще намери любовта – най-голямото богатство в света. Заслужава човек да мине през страдания, за да намери най-голямото богатство. В това богатство се крие силата на човека.

Когато се намери пред най-големите страдания, Христос каза: „Отче, в Твоите ръце предавам духа си.“ Това показва, че в най-страшния момент от живота си Той не изгуби вяра в любовта. Христос после каза: „Даде ми се всяка власт на Небето и земята.“ Той каза тези думи след като изпи горчивата чашица.

Велик и мощен е човекът на любовта, както на Небето, така и на Земята.

Страданията са път на освобождение, те изпъждат злото от сърцето.

Чрез страданието човек разбира какво нещо е да служи на Великата любов, която направи всичко в света.

Има само едно Възкресение – то е пробуждането на съзнанието, протичането на Любовта в човека, то е свързване с Бога, то е познанието за Бога. Нали е казано: „Това е живот вечен, да позная Тебе Единаго, Истиннаго Бога и Христа, когото Си изпратил.“

Да познаеш Бога, това значи Възкресение. А познанието на Бога става чрез Любов към Бога. А другото възкресение, физическото, то е сянка, отражение на процеса, който става в човешкото съзнание, и е последствие на тази връзка с Бога.

Как Христос възкреси Лазара? Той обичаше Лазара и изпрати мощна струя от Любов към него. Тази Христова Любов пробуди и преобрази съзнанието на Лазара, у него се събуди Любов, която го възкреси и физически. В съзнанието на Лазара стана промяна и тогава тялото оживя.

Който иска да се запознае с въпроса за създаването на Вселената, който иска да разбере вътрешния смисъл на Живота, който иска да придобие Мъдрост, Знание, сила, здраве, Безсмъртие, той трябва да постави Любовта като основа на своя живот.

Любовта храни, Мъдростта учи, Истината освобождава.

Из беседи на Учителя Петър Дънов

МИЛИ ПРИЯТЕЛИ, РЕДАКЦИЯТА НА СП. „ЖИТНО ЗЪРНО“ ВИ ЧЕСТИТИ
НАСТЪПВАНЕТО НА ПРОЛЕТТА, ДУХОВНАТА НОВА ГОДИНА И
ВЕЛИКИЯ ХРИСТИЯНСКИ ПРАЗНИК ВЪЗКРЕСЕНИЕ !

Г Е Р О И Т Е

„Аз съм Пътят, и Истината, и Животът“
(Евангелие от Йоана, гл.14:6)

В 15 глава от Евангелието на Марка се описват страданията и изпитанията на Христа – страдания на един човек, Който дойде в света с цел да помогне на човечеството. Той носеше светли идеи и очакваше да бъдат приети от хората, но остана разочарован. Не само, че не приеха идеите Му, но Го разпнаха на кръста. И това не беше обикновен човек, но Син Божий, Който се почувства изоставен от хората, даже и от Бога, но издържа геройски страданията си и предаде Духа си на Бога. Той беше разпнат и погребан, и на третия ден възкръсна.

Съвременните хора четат за това като за нещо минало, далечно от тях. Те не подозират, че това е пътят на човешката душа. Всеки човек ще мине по пътя на Христа. Който е дошъл на Земята, страдания и смърт го очакват, в каквато и форма да са те. Ще кажете, че вашият живот ще мине по друг път. Пътят на всички хора води към Голгота.

Време е вече хората да се замислят върху живота и страданията, да не ги избягват. Без страдания няма растение, няма живот. Ако житното зърно не се посади и не умре, няма да израсте. Новият живот иде след мъчнотии и страдания. Така че страданието спасява човека, но онова страдание, което той носи съзнателно.

Когато не могат да се разрешат въпросите на живота, хората се запитват защо идат страданията. Да се задава такъв въпрос, това е равносилно да се запитваме защо човек се мие, защо яде, защо иска да стане богат, учен, силен и т.н.. Щом има желаня, той прави дългове, които не може да изплати и започва да страда. Съвременните хора четат свещените книги, говорят за убеждения, но търсят лесния път. Те искат да станат добри, учени, богати и силни без страдания. Това е невъзможно. Доброволно ще приемете страданията, които идат, и ще вървите напред. Иначе те сами ще ви се наложат. По-добре е нещата да стават по добра воля, отколкото чрез насилие. Христос даде най-добрия пример за това. Той прие доброволно страданията, понесе ги съзнателно и бе възнаграден.

Сега и на вас казвам: Колкото и да се плашите от страданията и да ги избягвате, не мо-

жете да се освободите от тях. Със своя живот Христос показа какво ви очаква. Той се помоли за себе си, да се отмени участието Му, но не Го послушаха. Следователно и вас няма да послушат. Няма по-голямо благо за човека от това да приеме страданията си доброволно и да умре на кръста като герой. Много от римските войници, като видяха геройството на Христа, се разкаяха и повярваха в Него. Те първи Го признаха за велик човек. Всички хора, които видяха Христа и Го познаха още преди разпъването Му на кръста, повярваха в Него, разбраха учението Му и днес са Негови последователи. Които не Го видяха, обезверяват се и търсят път без страдания и мъчнотии.

Хората искат да знаят ще възкръснат ли след смъртта си. Има начин, по който можете да разберете това. Нека всеки опита, може ли да прекара един ден, от сутринта до вечерта, без да допусна в ума си една лоша мисъл, в сър-

цето си – едно лошо чувство и във волята си – една лоша постъпка. Който може да направи това само за един ден, той има условия да възкръсне. Не можете ли поне един ден да прекарате в тишина и спокойствие на ума и на сърцето си, не сте готови още да възкръснете. Правете опити да изчистите ума и сърцето си от утайките на миналото, да се приготвите за светли и честни дни.

Когато беше на кръста, Христос понесе най-голямата борба, но накрая победи. Както изгони търговците въвн от храма, така изгони от своя храм всички нечисти мисли и чувства, всички изкушения и противоречия. Той не остави нито една чужда мисъл в себе си и каза: „Домът ми ще бъде дом за молитва, храм на Господа. Не позволявам да се върши търговия в него!“

На цялото човечество сега предстои една голяма война за живот или смърт, за освобождение или заробване. Всеки иска да бъде свободен. От какво? От вътрешните заблуждения, съмнения, подозрения, противоречия. Откаже ли се от тях, той е придобил истинската свобода. Доjde ли до старите си навици, човек трябва да застане смело пред тях и да каже: Свобода или смърт! Ако търси абсолютната свобода на стария, изопачен живот, той ще намери смъртта. Ако търси смъртта, за да се освободи от задълженията си, той ще изгуби свободата си.

Свободата се определя от знанието, от разбирането смисъла на живота и смъртта.

Какъв е смисълът?

Христос казва: „Отец е в мене, и аз в Него.“

Като Го приковаха на кръста, Той остана сам. Онзи, Който беше в Него, Го изостави. Той се обърна към Бога: „Отче, защо си ме оставил?“ Като не получи никакъв отговор, Христос разбра, че това е един от въпросите, които не могат да се разрешат, и спокойно предаде Духа си в ръцете на Бога. Този е пътят, през който минава човешката душа. Ако приемете смъртта, ще придобиете живота; ако се откажете от смъртта, ще изгубите свободата си. Тогава ще преживеете най-голямото разочарование. Приемете смъртта, за да придобиете най-голямото благо – любовта, носителка на вечния живот.

Който е готов да служи на Божественото, трябва да се саможертва. Жертва, направена от любов и съзнание, води към живот и свобода. Христос казва: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си.“ Значи човешкото трябва да се пожертва за Божественото. Стане ли обратното, човек се натъква на страдания, мъчнотии и противоре-

чия. Днес почти навсякъде човешкото господства, подтиска Божественото. Тази е причината, поради която всеки иска да заеме първото място.

Съвременните хора не са дошли още до положение да се жертват за свободата на своя живот. Кой е готов да увисне на кръста като Христа, да го подиграват, да го плюят, да го изтезават? Христос чуваше всичко, но не възропта, не се усъмни в Бога, не се обезвери. След всички поругания Той каза: „Господи, в Твоите ръце предавам Духа си.“ Всеки човек ще мине по пътя на Христа, ще бъде подиграван, осмиван, изоставен от близките си, от приятелите си, даже от Бога. Около него ще настане мрак и тъмнина. Страшна е тъмната зона, през която всеки човек трябва да мине; още по-страшно е, ако се обезвери, разколебае в Бога. Който издържи докрай, той ще бъде спасен; той ще се нарече герой.

Тъй щото, когато искате да видите Божието лице, ще знаете, че първо трябва да минете през кръста. Даже и най-преданите, които ви се изповядват в любов, ще ви изоставят. Не постъпиха ли така и с Христа? Човек трябва да бъде изоставен от всички, за да се освободи от заблужденията си. Докато има дори един човек, на когото да разчита, той не може да се освободи от заблужденията си. Изгуби ли и него, остане ли свършено сам, той е свободен от заблудите, от робството и ограниченията, и минава от смърт към живот. Само при това положение човек разчита на Божественото начало в себе си.

И тъй, бъдете готови за последния изпит, когато останете сами. Ако не разчитате на Божественото, смърт ви очаква. Разчитате ли на него, живот ви очаква.

Да види човек лицето на Бога, това значи да бъде велик герой, да се е сражавал със смъртта и да е придобил живота. С други думи казано: Само онзи може да види Божието лице, който е придобил свободата, който е пожертвал човешкото в себе си, т.е. всички човешки желания заради Божественото. Той е приел Божия Дух в себе си, станал е едно с Бога.

Дайте път на Божественото в себе си, за да придобиете вечния живот, да станете едно с Бога.

Утринно слово, гържано от Учителя на 3.XI.1935 г., 5 ч.

Резюме

ЖИВА ВОДА

Божанка Ганева

Намираме се на прага на третото хилядолетие. Трепни зората на новата епоха. Всяка земна твар усеща тръпката на нещо непознато, небивало. Като всяко ново явление, и този преход към Епохата на Водолея раздвижва всички пластове на живата природа. Понякога този процес протича бурно, привидно стихийно; в политически, социален и културен план сме свидетели на войни, нечувани промени в устройството на държавите и обществата, в изкуствата и културата. Този вятър на новото, както Учителят образно го представя в една от своите песни – „Духай ветре“, идва да трансформира човешкото съзнание, да го подготви за шестата раса, за новораждането или събуждането на Божественото съзнание.

Промяната на съзнанието е единственият спасителен бряг, който може да ни избави от катастрофата, заплашваща живота на Земята. Всички сътресения, страдания и абсурди, пред които е изправено съвременното човечество, са допуснати от Небето, за да ни принудят да потърсим изход към ново ниво на съзнание, с което човек ще пресъздаде Земята и ще измени съвършено живота върху нея.

Ние не съзнаваме, че притежаваме сила, която крие изключителни възможности за постижения. Тя се заключава в съзнателно изпълнение Волята на Бога и този избор ще ни доведе до един нов свят, наречен в Библията „Царство Божие“. Човекът е създаден по образ и подобие на Бога, но този образ е дълбоко скрит в нас, той спи вътре от незапомнени времена и сега настава време, когато се създават условия да бъде събуден и проявен. А това означава да преминаем от смърт към живот.

Според Библията, когато Ева била извадена от Адам и създадена от неговото ребро, той спял. Този сън не е обикновен, а изразява ниво на съзнание, синонимно на първата човешка смърт. Затова е отбелязан в Библията със специален термин: „И нанесе Господ Бог на Адама изстъпление и той заспа.“ /Битие, 2:21/ От този

момент за човека започва една особена епоха в неговото развитие, наречена в окултизма Епоха на Грехопадението. Това е свят на полярностите – на добро и зло, на два различни пола /мъжки и женски/, на светлина и сянка, на ден и нощ. В позитивен план тази епоха бележи развитието на човешката индивидуалност, а в негативен – отделянето на човешката душа от Бога.

Според Учителя, когато Бог създал Адам и го поставил да живее в райската градина, го попитал: „Как искаш да живееш? Като мене или като животните?“ За жалост Адам бил склонен към леност – не искал да работи. Затова отговорил: „Някак по ми допада да живея като животните.“ В този момент той се отделил от Бога и заченал Ева, а Бог само извадил заченатото от него. Оттук разбираме, че има друг начин на живот, който досега остава непознат, неопитан от човечеството. Той представлява верният избор или поправянето на грешката на Адама и предстои да бъде реализиран от съвременния човек. Това е животът „като Бога“.

„И това е Живот Вечен, да познаем Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога и Исуса Христа, когото си изпратил“ /Евангелие от Йоан, 17:3/. Да познаем Бога означава да Го опитаме - т.е. да се научим да живеем като Него. На този живот именно идва да ни научи Христос. Този живот представлява и същината на учението на Учителя, което дава методи за приложение на Христовите принципи в живота на съвременния човек.

Когато змията казала на Ева, че ако яде от плода на Дървото за познаване на добро и зло, ще стане „като Бога“, тя я поставила в един фалшив, обратен, опъков свят, свят на отражението, на Луната, която само отразява слънчевата светлина, а сама не свети. Този свят бил задача и път за преодоляване, фаза от развитието на съзнанието, докато човек сам достигне до света на реалността, на истинския живот – т.е. до Дървото на живота.

Според Учителя Адам символизира ума, а Ева – сърцето. В Божия проект те били едно същество – андрогин, т.е. двуполово същество, което по думите на немския философ и мистик Яков Бьоме представлявало една целомъдрена девица, точен образ на Бога. Това същество трябвало по своя воля да заживее като Бога. За да реализират модела, по който били създадени, за Адам и Ева било необходимо да извървят дълъг път на постепенно овладяване енергиите на ума и сърцето, и това бележело големи епохи в развитието на човешкото съзнание. Първият опит по самостоятелност направил Сърцето. Т.н. Епоха на Грехопадението, в която живее съвременното човечество, е култура на Жената, или култура на човешкото сърце. Тя включва отделянето от Бога, /т.е. от Любовта/, живот в егоизъм /или в т.н. човешка любов/, синонимен на сън-смърт, който е огледален на Божествения, и връщането към Бога с придобита способност за безкористно даване или за Божествена Любов. Защото да опитаме или да познаем Бога означава да любим като Него. А това е Животът на Безсмъртието.

Цикълът на преминаване от смърт в живот е представен от Учителя като кръгово движение в един затворен-отворен кръг, в което грешката в миналото се превръща „за добро“ в настоящето, но само ако се измине един велик процес, наречен от него четиристепенен процес на Любовта. Резюмирано представяне на този процес намираме в беседата „Любовта“ от поредицата „Трите основи на живота“, но като основна идея в учението на Учителя той бива многократно тълкуван и осветляван от него в редица беседи и лекции. Това са проявите на Любовта като стремеж, като чувство, като сила и като принцип. Всъщност те бележат целия цикъл на човешкото развитие – от неговото начало до неговия край.

Какво представлява забраненият плод и защо Ева първа яла от него? Според Учителя забраненият плод е човешкият егоизъм. Ева представляла човешкото сърце самo за себе си. Тя нямала ум и поускала такъв от Адам. Той обаче не ѝ го дал и тогава се появила змията, която предложила на Ева своя ум. От този момент те започнали да работят заедно и това съчетание е кодирано в библейския разказ като ядене от забранения плод. То представя състояние на съзнанието, което е вън от Любовта, онази точка, в която се отделяме от Бога, не се подчиняваме на Неговата воля. „Защото в който ден ядеш от него, непременно ще умреш.“ /Битие, 2:17/ Не е случайно, че „изстъплението“

на Адам, когато Ева била извадена от него, е наречено сън, а резултатът от яденето на забранения плод – смърт. Става дума не за обикновен сън и не за обикновена смърт, а за една особена тъждественост на сън и смърт, която се превръща в смърт за този, който продължава да спи и в сън за този, който се събуди. С други думи, това е тъй наречената в митологията „временна смърт“ и освен нея друга не съществува. Защото смъртта или животът са само изборът на спящия!

Как да поясним тези идеи и защо Вечният Живот ни се струва така далечен и непостижим? Защото възприемаме света около нас чрез съзнанието, с което го осмисляме. Или както народът казва: „Какъвто е умът на човека, такъв ще бъде и халът му.“

Какво правим в нашия ежедневен живот с нашето ежедневно човешко съзнание? Ние непрекъснато делим нещата и хората около нас на добри и лоши, на приятели и врагове, според собствената си преценка за тях. Ние считаме, че ако някой ни причини страдание, той е лош, той е наш враг. Ако някой се прояви глупаво или сгрешил, го заклеимяваме като престъпник и глупак. Дали това действително е така? Защо Христос е казал, че трябва да любим ближния си като себе си и трябва да любим и врага си?

Изправени сме пред етапи в развитието на човешкото съзнание. Отделянето на Ева от Адам е станало на едно по-ниско поле, наречено свят на поляризацията, на доброто и злото, и то бележи човешкото его-съзнание. На по-високо ниво на съзнание обаче тези две сили са хармонично свързани и се изявяват една чрез друга без да си противодействат. Всъщност на по-високо ниво те вече не са добро и зло, а един процес на растене. Ето защо в библейския разказ за Грехопадението човешката еволюция е представена в растителни символи – раят е градината, в центъра на която растат две дървета. В действителност те са едно и също дърво. Дървото за познаване на добро и зло символизира отделянето на човешката душа от Бога, слизането на Духа в материята. Обратният процес на възлизане към Бога се изразява чрез покълването на семето, възкресението или Дървото на Живота.

С други думи, на едно по-високо ниво, на ниво „принципи“, андрогинът не е разделен и „вън“ и „вътре“ съществуват едновременно в една динамична връзка, задаваща целостта на развитието. От това следва, че в Божествения свят човекът не е отделен от Бога /нито Ева от Адам/ и винаги, когато поуска, може да се вър-

не при Него. Според собствената си воля. В това се заключава великият закон на Любовта.

Ако преведем тези символи на езика на съвременния човешки живот, то трябва да признаем, че нашият вътрешен свят и светът, който ни се представя отвън, представляват единно цяло и се намират в причинно-следствена връзка. Ние сами програмираме постъпките на другите спрямо нас чрез своите мисли и чувства, чрез нивото и качествата на своята вътрешна енергия. Народът казва за това: „Каквото повикало, такова се обадило“, а индусите го наричат закон за кармата. Някои митологични представи го рисуват като „огледало на дядо Господ“, а на героя в българските вълшебни приказки се поставя трудната задача да донесе огледало, синонимна с намирането на жива вода.

Човек не съзнава, че живее в девствен свят и това, което ни се случва, винаги е най-доброто за нас – независимо дали то ни харесва или не. Ако ни причинява болка, то е провокация за нашето развитие, нищо повече. Задача, която ни принуждават да разрешим, макар и насила, но винаги за наше добро. Защото според Учителя злото не съществува вън от нас. То представлява нашето собствено неправилно тълкуване на процесите в природата. А страданието е единствено процес на растене. Затова Учителят съветва: „Радвайте се на това, което става и не скърбете за това, което не става! Всяко нещо, което става, е от Господа и всяко нещо, което не става, е от хората.“ Той казва още: „Не се изисква много от човека, за да бъде безсмъртен. Достатъчно е всякога да благодари за всичко, което му се случва – за това, което му се дава и за това, което му се взема.“ Да благодариш за това, което ти се дава, Учителят нарича „външна любов“, а да благодариш за това, което ти се взема, „вътрешна любов“. За придобиване и проява на вътрешната любов обаче Христос се намери пред кръста.

Какво представлява кръстът? Той е метод за ликвидиране с нашето минало, за освобождение от собствените ни грешки. В българския епос миналото е представено чрез символа на „спрените води“, които ламята е обсебила и за да върне отнетата вода, Крали Марко трябва да се пребори с ламята. Подвигът на юнака, който трябва да върне водата на хората, е синонимен с подвига на Христа на кръста. А Христовият подвиг касае единствено осъзнаване на собствената ни грешка.

Осъзнаването на собствената грешка и освобождението на човека, който външно е причинител на нашето страдание, от отговор-

ност, е единственият път към Живата вода. В този смисъл т.н. „враг“ е вратата, която ни води към живот или смърт. А нашето его-съзнание е ламята, която пази кладенеца с Живата вода.

Ние грешим подсъзнателно – така да се каже в спящо състояние. Това е т.н. „любов като стремеж“, чиято цел най-често се оказва нещо, което ни е абсолютно ненужно. Получавайки в отговор страдания, вместо да се коригираме, ние се нахвърляме върху човека, който за егото ни, желаещо винаги да му е добре, е техен причинител. Каква е изненадата ни обаче, когато една глава отсичаме, а две се появяват... защото врагът е собственото ни отражение в огледа-

Валери Ценов

„СПИРАЛАТА“, м.б. платно,

лото на нашето его и биейки се с него, ние нанасяме удари върху себе си. Във футбола наричат такова поведение автогол, а в медицината – автоимунно заболяване. В този смисъл, чрез своето его-съзнание цялото съвременно човечество е болно от тумор, от едно въображение, което някои наричат смърт.

Всъщност единствената роля на „врага“ е да ни избави от нашето собствено зло, което проявяваме без да съзнаваме. Той е привидно жесток, защото е невинен. Спасението е не да го виним за страданието си, а да потърсим в себе си причината, която ни е довела до това абсурдно положение и да я изправим. Успеем ли да превъзмогнем себе си и да оневиним врага си, с нас става нещо необикновено. Един тих глас ни казва: „Не се самообвинявай сега, не плачи, а изправи погрешката си!“ Тогава разбираме, че първоначалните ни погрешни представи са би-

ли необходими, за да ни доведат до нашата истинска воля – да проявим доброто с любов и разумност, да изпълним волята Божия.

А „врагът“, когото следващия път поглеждаме без картечен огън в очите, се оказва внезапно напълно обезвреден. Той се усмихва и ни се извинява. А между нас се получава една топлина, която носи свобода и лекота. И усещането, че си придобил нещо много съществено, че си родил дете – един нов приятел.

Учителят казва: „Вие трябва да знаете как да изправяте този свят отвътре навън“; „Не е беда, че грешите, а че не изправяте погрешките си?“, „Светията е човек, който е направил един милион грешки, но всичките ги е изправил.“ Защото разкаянието, смиренуването, плачът, пробуждането на съзнанието съзнателно да служим на Бога елиминират последствията на греха, извършен от човека и го превръщат в двоен дял. Те са Живата вода, която възкресява човешката душа и я изважда от ограничените условия на живота, където тя е попаднала поради своето несъвършенство.

Да благодарим за страданието – ето мистерията на живота. Сменим ли отношението си към страданието, изчезва и самото то. Христос дойде на Земята, за да ни научи на пълната Любов. Тя ще ни доведе до живот на изобилие и радост, до един свят на вечно съединение и хармония, в който не съществуват страдания и смърт. В Библията този свят е наречен Царство Божие.

Съществува един шумерски мит, в който се разказва за рай, подобен на библейския. Шумерската цивилизация се развива в продължение на няколко хилядолетия преди Христа по долините на реките Тигър и Ефрат. Шумерският рай се наричал Тилмун и представлявал блажен остров някъде в небесата, на който имало всичко, но липсвала прясна вода. Такава жителите на Тилмун добивали от Земята чрез изпарение.

Оттук можем да извадим едно заключение. Изглежда Жива вода може да се добие само на Земята. Чрез страданието, разкаянието и смиренуването човек излиза от света на греха и смъртта и възкръсва в света на Царството Божие – на Вечния Живот. Учителят казва: „Светлината и тъмнината – това не сме ние. Това са неща вън от нас. Но когато те се съединят в

един принцип, явява се Животът, третият принцип. И този принцип може да се прояви само на екватора на живота.“ В Откровението на Йоан четем: „И градът нямаше нужда от Слънце, нито от Луна да светят в него, защото Славата Божия го осветяваше и светило негово бе Агнето.“ Тази вътрешна светлина бива наречена от Учителя вътрешно Слънце у човека и характеризира състояние на човешката душа извън греха. Не случайно шестата раса, като бъдещо достижение на човечеството, е известна в езотеризма като раса на светецките хора. А съпругата на Крали Марко, с която той се сдобива след победата над ламята, носи името на зората – Деница девойка, която сама свети.

В българската митология съществува един прекрасен образ, в който е отразена борбата на човешката душа за придобиване на безсмъртие и е предречена нейната победа. Тази борба е представена като състезание – „надбързване“ между Бранко Юнак и Слънцето. И в това състезание Бранко Юнак „варнал Слънцето“. Въщност не е ли това митичната фигура на Тракийския конник?

В речник към индийската „Махабхарата“ намираме сведението, че в близост до земята на древните индуси живеело племето „болхи“, считано от някои историци за прабългари. Те се занимавали с отглеждане на

коне, били строители на колесници и именно те подарили на Арджуна /индийският Крали Марко/ колесницата, с която той спечелил битката над демоните.

Според Учителя България представлява черният гроб на човечеството, а във физическо и духовно отношение този орган е пречиствателната станция на организма – мястото, където се пречиства кръвта, или където всички отрицателни мисли и чувства трябва да сменят своята енергия в положителна. В това отношение България се превръща за човечеството в пионерът, който трябва и може да придобие Вечния живот и неговата победа ще означава победа на целокупното човечество.

По този начин именно българинът ще предаде учението на Учителя на всички народи по света.

Самоопределение

Всички гости напуснаха храма, останах сам - тишина и покой.

Не чух стъпки, само гореше олтаря.

Сърцето каза: "Това е Той."

Оттук започва тътя тесен, отвън ще бъде трудно, отвътре - песен.

Духът ще те крепи.

Жребиат е хвърлен.

Два пътя нямаш вече ти.

ПАНЕВРИТМИЯТА - СИНТЕЗ НА ИДЕЯ, СЛОВО, МУЗИКА И ТАНЦ

д-р Светла Балтова

„Законите на Паневритмията са написани в целия всемир.

Паневритмията съществува в цялата природа.

Има една хармония и ритъм в цялото битие. Целият Космос е проникнат от музика и движение, съчетани в едно цяло. Това именно е Паневритмията. При движението на небесните тела се осъществява тъй наречената Хармония на сферите – една музика, която изпълва цялото пространство.”

И така, Паневритмията, която ние познаваме като танц, е изображение, отражение в земни условия на космичните закони.

Знанието за вселената и законите на Битието е било разкривано от Учителите на човечеството от древността до днес и от най-дълбока древност това знание е било давано на човека чрез символи и образи. Човешките езици в най-малка степен са годни да изразят истинското знание. Учениците на окултните школи са били обучавани да разгадават символите и да общуват посредством тях.

В древните храмове се е търсил синтез между идея, слово, образ, жест, музика и това е било постигано в жреческите церемонии и танците на древните мистерии. Този синтез позволява да се изрази есенцията на един закон, на една идея. Този синтез намираме в свещения кръгов танц Паневритмия.

С течение на времето средствата за общуване се усложнявали и същевременно губели от своята дълбочина и изразителност. Човек загубвал говора на тялото, на песента, залагал все повече на думите; човешките езици загубвали силата, музикалността и дълбочината на древния език. Така достигаме до съвременния човек, който живее предимно в ума си и се опитва да изрази обърканите си мисли и реакции с непълноценни изречения. Естествените природни движения са рядкост. Цялата стойка на тялото, походката, гримасите, жестовете на хората отразяват един непълноценен живот.

Съвременният човек е едно разкъсано същество – разкъсано е Божественото триединство в него. Защото човек е създаден „по образ и

подобие на Бога“ и отразява в себе си триединния Бог. Божественото триединство на Дух – Душа – тяло се проявява чрез единството на Ум – сърце – воля, изразяващи се посредством мисъл – чувства – движения или действия. Точно това обединение е нарушено понастоящем. Човек се е откъснал от своя първообраз на прекрасна, космично същество, свързано с Бога и природата в себе си.

Какво би станало, ако отново се съединят в едно Идея – чувство – движения? Магия. Това е достоянието на маговете, които владеят силите на природата, защото владеят силите в себе си.

И точно това – съчетанието на права мисъл с красива мелодия и хармонично естествено движение – това е Паневритмията, това е свързване, възобновяване на връзката между трите свята – светът на Духа, от където идва идеята, светът на Душата, който дава ме-

логията и образа, и светът на волята, проявена в материята чрез движение.

Паневритмията обединява тези три свята, което обуславя могъщото ѝ въздействие върху всеки един от участниците, както и върху пространството наоколо, върху местността, където се изпълнява. Паневритмията има целебно въздействие върху областите и местата, където се завърта свещеният ѝ кръг.

Дадена в началото на века, тази „наука за красивите и хармонични движения“, както я нарича Учителят Петър Дънов, се разкрива широко в света сега, когато човекът се готви да прекрачи в новото хилядолетие и заедно с това в нов етап на съзнание. Каква е връзката на Паневритмията със съзнанието на човека?

„Първото доказателство за това, че в Природата съществува разумност е движението. Разумността започва с движение. Всяко движение има смисъл само когато е в съгласие със законите на Природата, които представляват нейния език. Разумните движения представляват наука, към която хората някога ще се върнат. Когато движенията на хората се диктуват от хармонични мисли и чувства, те всякога са красиви. Колкото по-голяма хармония съществува в човека, толкова по-красиви са неговите движения.

И тъй – мисълта се отразява върху движенията, а движенията – върху съзнанието.“

Този танц е създаден така, че да бъде универсален и всеки да намери в него това, което съответствува на нивото и нагласата му. Детето ще се научи на пластика и красиви движения, ще развива съзнанието си спокойно и хармонично; философът ще търси и намира окултните закони, обосноваващи движенията му, болният ще усеща как в него се влива нова сила и здраве.

Паневритмията влияе върху всички тела на човека.

Движенията на Паневритмията тренират физическото тяло и развиват волята, изграждат правилна стойка и навик за хармонични движения, те водят човека към така наречените „свещени движения“ :

„Някой път човек прави някакво движение, с което предизвиква благоговение у другите хора. Тези движения са особени и се случват много рядко. Затова аз ги наричам свещени движения у човека.

Някой път човек си помръдне само ръката. Но свещено движение е то. Грациозни движения има у човека. Те са най-хубавите, най-красивите неща, които оставят в нас дълбоки впечатления.“

Душата се отваря чрез красотата на музиката и поетичните образи на Паневритмията, които говорят с нейния език. Текстът на стиховете, точно съответстващ на музикалната фраза, е на пръв поглед много прост и за изкушените в словото изглежда детински, но той пресъздава архетипни образи и символи, отпечатани дълбоко в света на душата. Използвани са „силните“ думи в българския език, тоест тези, чиито вибрации съответствуват на същността на думата, това са коренните думи на всеки език. Техните вибрации съвсем точно съответствуват на музикалния израз и изпълняваното движение, и така сътворяват магията на триединството.

Умственото тяло на изпълняващия Паневритмия се развива посредством самия процес на проникване на мисълта през словото и символа към идеите и законите, заложили в тях.

Енергийното тяло се привежда в състояние на хармония и баланс, тъй като от една страна по време на танца се създават условия слънчевата енергия свободно да прониква етерното тяло и земната енергия да се провежда правилно, от друга страна хармонизирането на ума и емоциите също балансира енергиите в неговото електромагнитно поле.

Физическото тяло на човека е създадено да бъде инструмент за проява и работа на Аза в тази триизмерна реалност. Тялото на изпълняващия паневритмични упражнения става съвършен инструмент, чрез който човек изразява, описва, обрисова, „изговаря“ символи, геометрични фигури, чертаещи законите на Всемира. Така дори без да е запознат с тези закони, човек се хармонизира с тях по време на танца. И извършвайки неговите движения, човек работи за своята лична еволюция, за развитието на своя творчески потенциал. Регулярният досег със законите на хармонията и красотата при непредубеденото и отворено практикуване на Паневритмия води до неизбежното им проявление в живота на практикуващия този танц рано или късно. Това е магията на Паневритмията.

Да видим как е построена Паневритмията като танц.

Тя се танцува в кръг – символ на завършеност на процесите, на Божествения свят на съвършенство. В първата част участниците се движат в периферията на кръга в посока, обратна на часовниковата стрелка – това е посоката, по която планетите се движат около Слънцето. Във втората част – „Слънчеви лъчи“ – участниците се движат навътре към центъра на кръга и после навън, изобразявайки „Бо-

жественото дихание“ – приемането на животворна енергия от Бога и прилагането, проявлението на тази енергия в живота. В третата част – „Пентаграм“ – участниците са вече част от самия кръг, неговите движещи се радиуси. Това е стадият в индивидуалната еволюция, при който човекът слива своята воля с Божиата воля и става съработник на Бога.

Особено внимание заслужават първите десет упражнения, обединени в цикъла „Първият ден на Пролетта“. В него са представени като че семената, зародилите се на всички паневритмични упражнения, които се разгръщат по-нататък. Десетте упражнения бележат стъпките в пътя на човешката душа до нейната пълна реализация, от момента на пробуждането до радиращото, излъчващо светлина присъствие на душата в нашия живот, показано от 10-то упражнение – „Летене“.

Заедно с останалите 18 упражнения те образуват първия дял на Паневритмията, състоящ се от 28 упражнения. За тези, които се занимават с нумерология ще бъде интересно да проследят поредния номер на всяко упражнение във връзка с естеството му, а сега само ще отбележим, че $2 + 8$ прави числото 10, за което Учителят казва че „е най-хубавото космическо число, то носи ред и порядък.“

От упражнението „Запознаване“ нататък двойките играят с хванати ръце, осъществявайки физически контакт. Налице е последователно установяване първо на вътрешната връзка с Бога и едва тогава създаване на правилни външни връзки. Душата, която е пробудена, свързана с Бога, само тя намира съответната на нея душа, с която започва да работи.

Във втори дял на Паневритмията – „Слънчеви лъчи“, този процес – съединението, съчетаването на двата принципа – мъж – жена, ум – сърце се развива по-нататък. В „Слънчеви лъчи“ двойките се движат навън и навътре по радиусите на кръга като едно цяло. Умът и сърцето взаимно са балансирани своите енергии в едно хармонично цяло. Всеки от дванадесетте лъча се състои от 12 души – шест двойки, което прави общ брой на участниците 144 човека. В седма глава на Йоан се казва: „И чух броя на отбелязаните с печат 144 000 от всички колена на синовете израилеви.“ Дванадесетте лъча са дванадесетте колена.

Или това са новородените, преминалите през стъпката „новораждане“, които са постигнали съвършенство и работят като дванадесет групи всеки в своята сфера на Битието.

В третата част на Паневритмията – „Пентаграм“ участниците са движещи се ради-

уси на кръга. Те са съработници на Бога, те са носители на космическото съзнание, развили са в себе си петте основни добродетели: Любов, Мъдрост, Истина, Правда, Добродетел. Това са учениците, които са интегрирали личността си в служенето на Цялото, които работят за издването на Божието Царство на Земята.

„Движенията на Паневритмията са извлечени из самата Природа. И само тези движения са мощни, силни, обновителни, които са извлечени от нея. Законите на паневритмичните движения са написани в целия всемир. Тези движения са основани на дълбокото познаване на силите, действащи в човешкия организъм и цялото битие.“

Паневритмията е израз на законите на красотата и хармонията, които движат Битието. Защото във всемира царува точността. Планетите и слънцата танцуват своята Паневритмия – движат се в общия космичен ритъм, който е обусловен от една велика, подлежаща го разумност.

Кеплер е говорил за музиката на сферите. Нютон е бил не само велик астроном, но и астролог, което се премълчава в съвременните учебници. Айнщайн е бил дълбоко вярващ и на него принадлежи изреча: „Господ не хвърля зарове“ т.е. няма случайности.

Великите умове, които движат науката напред, всички до един споделят убеждението, че зад физичните закони на проявената вселена има друг закон, че законите, които движат планетите, са частен случай от други – законите на духа. Тези именно закони са заложили в Паневритмията.

„ПАНЕВРИТМИЯТА – ТОВА Е ВЕЛИКАТА ВСЕМИРНА ХАРМОНИЯ НА ДВИЖЕНИЕТО.“

/Цитатите в текста са на Учителя Петър Дънов/

Библиография:

1. Паневритмия – мъдрост, философия, откровение – Георги Стойчев, 1997
2. Паневритмия – изд. Мария Митовска, Крум Въжаров, 1996
3. Паневритмията – сп. „Сила и Живом“ бр.2, 1993

Строителите на храмовете на човечеството

Световната мисия на богомилите

Хари Салман

Роген е през 1953 г. в Холандия. Завършва философия и социални науки в Лайден. Преподавател е в Лайденския университет и в Карловия университет в Прага, гостуващ преподавател в Московския философски институт.

Посетил е десетки страни по света, което, заедно с десетте езика, които ползва, му дава възможност за глобално проникване както в картината на съвременния

свят, така и в духовни традиции, идващи от древността. От около 25 години изучава славянската култура и нейната история. Многократно е посещавал Чехия, Словакия, страните от бившия Съветски Съюз и Югославия. През 1999 година гостува за четвърти път в България. Българският език е петият славянски език, който изучава.

Светогледът му е дълбоко повлиян от антропософското учение на Рудолф Щайнер.

Има публикувани 10 книги на няколко европейски езика и множество статии върху духовни и социални проблеми. В последните 10 години е пътуващ лектор, изнася семинари и лекции, чиято основна тема е новото общество и новият социален живот като изявление на духовния импулс, който идва от древността и се съдържа в езотеричното християнство.

Специален обект на неговите задълбочени проучвания са традициите на западноевропейското езотерично християнство: келтското християнство, традицията на Светия Граал, тамплиерите, розенкройцерите, катарите в Южна Франция.

Синтез на тези проучвания може да бъде намерен в книгата „Изцелението на Европа“, която е преведена на български език.

Катарите от Южна Франция добиват все по-широка известност в Централна Европа в последните десетилетия. Интензивните изследвания отварят отново достъп до тяхната духовност. Много по-малко познат е произходът на това движение, който намираме при богомилите в България. В крайна сметка той е част от голямото течение на Мани, съществувало от 216 до 276 година в иранската култура и осъществило духовна връзка между християнството и древната иранска религия на Заратустра.

Новият интерес към духовността на катарите е израз на историческия ритъм, чрез който движението на Мани се проявява в течение на вековете. В духовен план това може би е и инкарнационният ритъм на душите, които са били свързани с това течение. Началото на манихейството се проявява от трети век, преди всичко на изток, чак до Китай. След това то потъва за да се появи отново в България през 10-ти век. От там то се разпространява до Южна Франция, където изчезва при падането на крепостта на катарите Монсегюр.

До 20 век манихейството остава отново скрито, за да се появи под нова форма отново в България и в Западна Европа. В България духовният учител Петър Дънов /1864-1944/ основава през 1900 година ново духовно течение, което е във връзка с учението на богомилите и сега добива известност като учението на Бялото Братство. То не трябва да се разглежда просто като продължение на манихейството, но като независимо проявление на Духа, имащо родство също и с учението на есеите, школите на Орфей и Хермес. В Южна Франция проникването в учението на катарите се задълбочава благодарение на новите изследвания /например тези на Деода Роше/, а в Холандия Ян ван Рейкенборг търси определена връзка с езотериката на катарите в своята школа “Lectorium Rosicrucianum”. Импулсът на манихейството може да бъде разпознат и в други взаимовръзки.

Школата на Мани

Самият Мани се е определял като пророк на Светия Дух. Изхождайки от своите непосредствени духовни знания, той е бил способен да говори за космичните измерения на християнството. Той е сложил основата на едно духовно течение, в което християнството е запазвало своя мистичен характер и е било път на просветление, докато в Европа то е ставало все по-повърхностно и е предлагало възможност за вътрешно развитие само на монасите. Мани е живеел в Духа и затова е могъл да бъде духовен учител за другите.

Мани е бил роден в една епоха, която е пазела жив спомена за древноиранската култура /от 5 и 4 хилядолетие преди Христа/, основана от Заратустра. В онези древни времена е било много силно съзнанието за космичната битка между светлината и мрака, която има отражение и на Земята. Светът на светлината бил светът на слънчевия бог Ахура Мазда, много почитан от иранците. В света на мрака действувал Ариман, господарят на мрака, чиито разрушителни сили се отъждествявали с набезите на степните народи от Туран. В учението на Мани противопоставянето между доброто и злото също е поставено като централен принцип. Хората трябва да бъдат очистени от злото, което навсякъде е примесено с доброто, чрез духовна работа, за която те би трябвало да са развили необходимите способности. В манихейството това е била задача на един просветлен елит, чиито членове са били ръководители на общностите. Една общност се състои от три групи: първо – слушатели, които са имали интерес към учението и живота в общността, второ – вярващи, които вече са поели известни обязанности по отношение на своя живот, и трето – просветлени /нарочани още свършени/.

Просветлените са обучавали ученици от групите на вярващите като са ги подготвяли за посвещение.

Мани изработил своя литургия, много силно повлияна от изкуството. Той е имал голяма дарба за изкуство и е известно, че е рисувал религиозни картини и е съчинявал прекрасни псалми и химни. Религиозните събори на манихейците са били съпроводени с много песни, вероятно са били изпълнявани и култови танци. След намирането на древните манускрипти в пустинята Гоби в началото на двадесети век, става известна непосредствената връзка между религия и изкуство при манихейците.

Душевната нагласа на българите

Манихейството, след като в известна степен е проникнало на запад в Римската империя, потъва вследствие на преследванията, за да се запази в планините на Армения. Късни манихейски импулси отново идват от там към Европа във втората половина на 8 век. Това е свързано с няколкото депортирания на арменски павликяни към България, предприемани от византийските императори. В павликянството намираме определени елементи от учението на Мани, но е възможно

последните да са проникнали и по други пътища в България. Едната хипотеза е, че прабългарите са били предварително в досег с манихейството в своята средноазиатска родина през 3 и 4 век, а втората, че то може да е донесено от други племена от Средна Азия в България.

Рудолф Щайнер обяснява отвореността на българите за манихейството по друг начин. В една лекция от 11 юли 1924 г. той описва, че в 5 и 6 век в южните и средни области на Европа са живеели хора, преживяващи дълбоко в душата си противопоставянето между доброто и злото. В своята душевна нагласа те виждали себе си дълбоко въввлечени в борбата между добрите и лошите сили. Щайнер описва, че те са били по-силни на изток и че хората с тази душевна нагласа са били наричани в средните векове в Западна Европа „българи“. Това вече не е било етническо определение, а духовно, идентично с определението „богомил“.

Богомилското движение е било основано в първата половина на 10 век от манихейски посветени, въз основа на древните религиозни традиции. Официалната история смята за негов основател българският поп Богомил от Македония, но според Петър Дънов това е бил Бениамин, най-малкият син на българския цар Симеон, известен под името Боян Магът. Получил образованието си във византийския двор, той е бил един от най-образованите хора на своето време.

За кратко време множество българи се обърнали към богомилството. Това се дължало преди всичко на душевната им нагласа, но е във връзка и с факта, че те са приели християнството от своя враг Византия, което винаги е създавало напрежение между богатата гръцка църква и българския народ. По време на византийския император Алексий I през 1110 г. са започнали първите гонения на богомилите във Византия, достигнали големи размери при император Емануил през 1143. През 1211 година българският цар Борил също провежда преследване и прогонване на богомилиите от царството си. Те са преследвани и на запад по същото време. Заг атаките и изгарянията на богомили застават и ортодоксалната, и католическата църква със своята инквизиция, която е искала да изтръгне знанията на богомилските посветени.

Задачите на поветените

Посветените от богомилите са били големи пътешественици. Те постоянно са били на път, в помощ на своите общности. Били

са няколко хиляди в страните на Европа, между тях е имало и жени. Живеели са в безбрачие, били са вегетарианци и са нямали лично имущество. Те са били учители на своите общини, водели са религиозните събрания, съхранявали са богомилските светини, разрешавали са конфликтите в социалния живот, систематизирали са кармичните взаимовръзки между хората, основавали са комунни и са лекували болните.

В религиозния живот разпределението на длъжностите между вярващите е ставало под ръководството на посветените /които не са били свещеници в църковен смисъл/, като на върха е стоял първосвещеник. Но това не е пораждало църковна йерархия като в Рим и Византия. Решаваща за определянето на различните санове е била „вътрешната светлина“, която е сияела от душата на посветения.

В общностите на богомилиите от различните страни не е имало единно учение. Дуализмът между добрите и лошите сили е бил интерпретиран различно.

Във Византия например е било възприето абсолютно противоположване между двете космични сили, в което можем да разпознаем старото учение на павликяните.

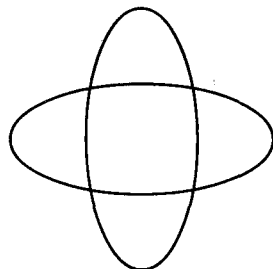
Българските богомили са застъпвали един умерен дуализъм, в който Бог и Сатаната не са били вечни врагове, и Бог е бил по-силният.

Особена задача на посветения е било освобождаването от злото. От традицията на катарите е известно, че той е трябвало да преценява със своя ум мненията на хората. Той ги е възприемал, отделял истината от лъжата, трансформирал лъжата в душата си и от устата му излизала истината. При дишането си той е вдишвал смесения въздух, отделял доброто от злото, преобразувал злото от въздуха и издишвал чист въздух. И в своята храносмилателна система той разделял доброто от злото в храната и превръщал лошите субстанции в добър субстрат за нов живот. Така със своето мислене, чувства и воля той участвувал в преобразуването на злото.

В социалния живот посветеният е имал задачата да изгражда нов обществен живот. Богомилиите са споделяли всичко, което са притежавали и животът в техните комунни е носел духа на ранното християнство. В една лекция от 11.11.1911г., посветена на манихейството, Рудолф Щайнер говори за социалната

мисия на манихейството, състояща се в развиване на нови форми, в които да се излее бъдещият християнски живот. Човешките общности трябва станат чисти съдове, които да поемат присъствието на духовни същества между хората. Христос ще живее между хората, в социалните храмове, които те изграждат заедно. С работата на манихеите ще бъде изграден храм на човечеството, необходим за присъствието на Христос между хората. Според Щайнер това е била задачата на различни манихейски течения в древността /като богомилиите, катарите, тамплиерите/, това е и задачата на съвременните манихеи.

В този смисъл богомилските посветени са работели за една нова социална структура. Те се грижели за обществения живот, те били съдии и съветници в комуните на италианските градове и основали конвенти в Южна Франция. Това са били общности, в които катарите са живеели заедно и с общи молитви и песни създавали една мистична нагласа, при която е можело да бъде усетена близостта с висшите същества. В общностите на катарите и тамплиерите

те са били приемани и външни хора, които са търсели нови морални импулси и са искали да поправят живота си.

В общностите на богомилиите всяка сутрин е било посрещано Слънцето, с осъзнаване на лечебната сила на слънчевите лъчи, така както е било и в религията на Заратустра, и в школата на Орфей в Тракия, сега България. Вероятно е да са били изпълнявани и ритуални танци.

Семената на богомилството

Принудени от гоненията, богомилиите се пренесли към Сърбия и Босна и по-нататък, към Италия и Франция. В Босна богомилството е било особено влиятелно, преди всичко защото с него е било обвързано политическото ръководство на страната. В Херцеговина и в Босна има хиляди надгробни плочи от 15 век, носещи символите на езотеричното християнство, които много изследователи свързват с богомилиите.

Началото на богомилското движение в Южна Франция се простира в периода 1140-1170 година. В кратък срок възниква народното движение на катарите /думата означава „чисти“/. В началото на 13 столетие католическата църква и кралят на Франция орга-

низират кръстоносни походи, които за няколко години съсипват плодородната земя на Южна Франция и унищожават катарското движение.

От потушеното движение на катарите поникват много нови семена на богомилството. Във френския град Лион още в края на 12 век възниква движението на валдинзерите, което се разпространява в Средна Европа. Както много подобни на него движения, то е движение на бедните, което се стреми да осъществи импулсите на ранното християнство. Дуализмът и космологията на манихейството отстъпват на заден план, за да дадат място на една нова християнска социална философия, върху която да могат да бъдат изградени социалните и духовни предпоставки за истинския християнски живот.

Така богомилството става фундамент на европейските ереси. От една страна, индивидуалният човек се пробужда за своята духовна задача и католическата църква стъпка по стъпка загубва възможността да контролира съзнанието на хората. От друга страна, пробуждат се и социалните импулси, необходими за изграждането на съзнателен социален живот. Тези две сили повлияват модерното съзнание чрез три зони на концентрация, а именно в Англия, Холандия и Бохемия. В Англия от богомилството възниква движението на лолардите. В Холандия в края на 14 век Герхард Громе основава „Братството на общия живот“. В Бохемия и Моравия под влиянието на Ян Хус, ректора на Пражкия университет, възниква хусисткото движение, което основа общностите на едно ново християнство. От тях произлиза Бохемско-моравското братство, което по-късно разпространява по цял свят идеалите на богомилите. Те основават колонии и в Русия, заедно с така наречените менонити. През 20 век наследниците на тези заселници са известни като волжските немци.

Така течението на богомилите, след като прави пълен кръг в Западна и Централна Европа, се връща отново към тези духовни кръгове в Русия, които са били едни от неговите източници. В Русия несъмнено е било разработвано едно почти незабележимо богомилско течение. Още в началото на 11 век го намираме в Киев, при синовете на княз Владимир, Борис и Глеб. Знае се, че техният природен брат Святослав през 1015 г. изпраща при тях убийци и те се оставят да бъдат убити без съпротива. Този акт на несъпротива е типичен за богомилите и тъй като майка им е

Лиля Димкова

Цикъл „БОГОМИЛ“

българска принцеса, можем да предположим, че те са били свързани с богомилството.

Начинът, по който мотивът за противопоставянето между добрия и лошия свят е представен в много руски апокрифи, духовни песнопения, приказки и разкази, свидетелствува за същата духовна нагласа, която са имали и древните българи. Посветените на богомилите, които са дошли в Русия, са засилили тази нагласа. Подобни мотиви съдържат и „Историята за невидимия град Китеж, разказ за Пьотр и Феврония от Муром“, и операта „Девецата Феврония и невидимият град Китеж“ от Римски-Корсаков. От 17 век нататък наследството на богомилите живее сред старообрядниците, клестите, по-късно духоборите и други. Техните общности, някои от които в сърцето на Сибир и Кавказ, носели Христовия дух и се борели със силите на мрака. В Русия тези сили трябва да бъдат трансформирани в още по-голяма степен за в бъдеще.

От духовна гледна точка следващата, шеста културна епоха на славянството е повторение и довършване докрай на втората древноиранска епоха. Затова можем да разглеждаме богомилството в Европа като подготовка за тази бъдеща работа.

Новите богомили

През двадесети век богомилското движение достигна ново стъпало в своето развитие. Стоици хиляди души в миналите си животи са били свързани с него, много от тях са отново на Земята. В началото на 20 век българският духовен Учител Петър Дънов възобновява богомилството, като под формата на „Бяло братство“ създава основата на едно движение, обхващащо целия свят. Той е бил роден в семейството на свещеник, завършил е теология в Америка, при това е бил надарен музикант. Неговата духовна мисия е започнала в 1900 година и е била съпроводена с няколко христови откровения. При смъртта му през 1944 година братството наброява около 40 000 души. По време на комунизма то е било забранено, но от 1990 година е отново активно.

Петър Дънов е отдавал голямо значение на лечебните сили на природата и особено лечебния ефект на слънчевите лъчи, които са най-силни един час преди изгрев слънце. Той е препоръчвал часовете на слънчевия изгрев, най-вече през пролетта и лятото, като време, особено подходящо за молитва и медитация, защото тогава слънчевите лъчи повлияват най-силно духовното и божествено тяло на човека. Най-добри за тази цел са високите места на Рила планина, в която преди 3000 години са се намирали храмовете на Слънцето и селищата на посветените от школата на Орфей. След изгрева на Слънцето се изпълнява танцът „Паневритмия“, даден от Петър Дънов през 1933г., един синтез на движението, музика и песен. Паневритмията обрисова космичните закони, като същевременно хармонизира здравето на участниците, тъй като свързва човека със силите на Слънцето и Земята.

В близост до София Петър Дънов основава през 1927г. комуната „Изгрев“, където се установяват членовете на Братството, за да могат заедно да медитират, да се молят, да пеят, да се хранят и да слушат неговите лекции. Животът на „Изгрева“, който е бил изграден върху истинските човешки взаимоотношения, е трябвало да бъде образец на бъдещия социален живот. Всеки от членовете

на общността е бил свободен да следва своите религиозни предпочитания. В тази общност намираме продължение на живота на богомилите и се вижда нещо от общностите на бъдещето, когато хората ще живеят заедно като братя и сестри.

„Ако някой иска да изучава живота на богомилите, той трябва да види нашия живот“ е казал Дънов.

Навсякъде се раждат хора с импулс на богомили. Отличителните им черти са първо – грижата за другите, за нуждаещите се от помощ, второ – превръщането на негативното, на злото в добро, и трето – усилията да дадат израз на нови социални форми, в които може да се живее и работи по истински хуманен начин. Често те се намират в трудни ситуации, от които зависи много и негативните сили доминират. Те често са социални работници или терапевти и съпровождат другите по пътя им в нови социални професии.

С антропософията Рудолф Щайнер също е искал да развие един манихейски импулс, за да свърже членовете на своето движение, групирани около него, в едно истинско духовно общество. Те би трябвало не само да четат заедно текстове, но и по човешки да се грижат един за друг и да свързват съдбите си. Този социален импулс още не е получил истински живот и това прави съвместната работа сред антропософите не така лесна. Но навсякъде сред тях намираме хора с дълбоки социални импулси и със способността да внасят светлината на Христос в мрака на човешкото съществуване.

Социалният храм

Световната мисия на богомилите се свързва с обединяването на човечеството в една голяма общност на любовта. Свързването между хората върху основата на любовта започва от малкото и при това винаги е необходимо да бъдат трансформирани силите на мрака вътре в душата и между хората. Постепенно кръговете на обединение се разширяват. В средните векове богомилите са изградили такива общности, които оттогава са станали общности, определящи съдбата на индивидите в тях. През 20 век богомилските импулси са активни навсякъде, техните носители са преродени и работят в други цивилизации и култури. По този начин се създава едно ново съзнание на човечеството.

/продължава на стр. 25/

ВОДАТА

Водата е носителка на живота. Тя означава онова възвишено и мистично състояние, в което е вложен животът и безсмъртието. Водата изразява будическото тяло на човека.

Водата не се образува от водород и кислород. Тя съществува във от тези два елемента. Тя е някъде далече от тях. Водородът и кислородът са само проводници на водата, но не и нейни съставни части. Заг елементите водород и кислород има други елементи, невидими. Казва се, че благодарение на една сила – химическия афинитет, се съединяват елементите. Тази сила е Любовта.

Горе някъде, в безпределното пространство, кислородът и водородът съществуват в свободно състояние, отделно един от друг. Когато водата на земята изгуби своята жизненост, водородът и кислородът слизат от безпределното, от етерното пространство, съединяват се, образуват вода, която обновява водите в океаните и моретата. Това обновяване става непрекъснато. То се дължи на онзи запас от електрически течения, които се движат от север към юг по земната повърхност. Тези течения движат земята около оста ѝ.

Водородът и кислородът са газове, от които първия гори, но не поддържа горенето, вторият поддържа горенето, но сам той не гори. Получената от тях вода нито гори, нито поддържа горенето. Коя е причината за това? Третият елемент, който се съдържа в нея. Значи, във водата има и трети елемент, непознат на учените. Този елемент е животът. Затова се казва, че водата е символ на живота. В този смисъл животът е съставен от вода и огън. Казано е в Писанието: „Ако не се родите от вода и дух“. В дадения случай духът символизира огъня.

Духът е същественото. Водата е материалът, от който Духът създаде човека. Водата е носителка на живота. Духът работи във въздуха и светлината.

Из беседи на Учителя Петър Дънов

„ВОДАТА“, м.б., платно, 30/40

Нели Ценова

БРАТЯ И СЕСТРИ, МАЙКИ И БАЩИ, ПРИЯТЕЛИ И СТРАННИЦИ, УЧИТЕЛИ И УЧЕНИЦИ, СЛУГИ И ГОСПОДАРИ, ВИЙ СЛУЖИТЕЛИ НА ЖИВОТА, ОТВОРЕТЕ СЪРЦАТА СИ ЗА ДОБРОТО И БЪДЕТЕ КАТО ТОЗИ ИЗВОР!

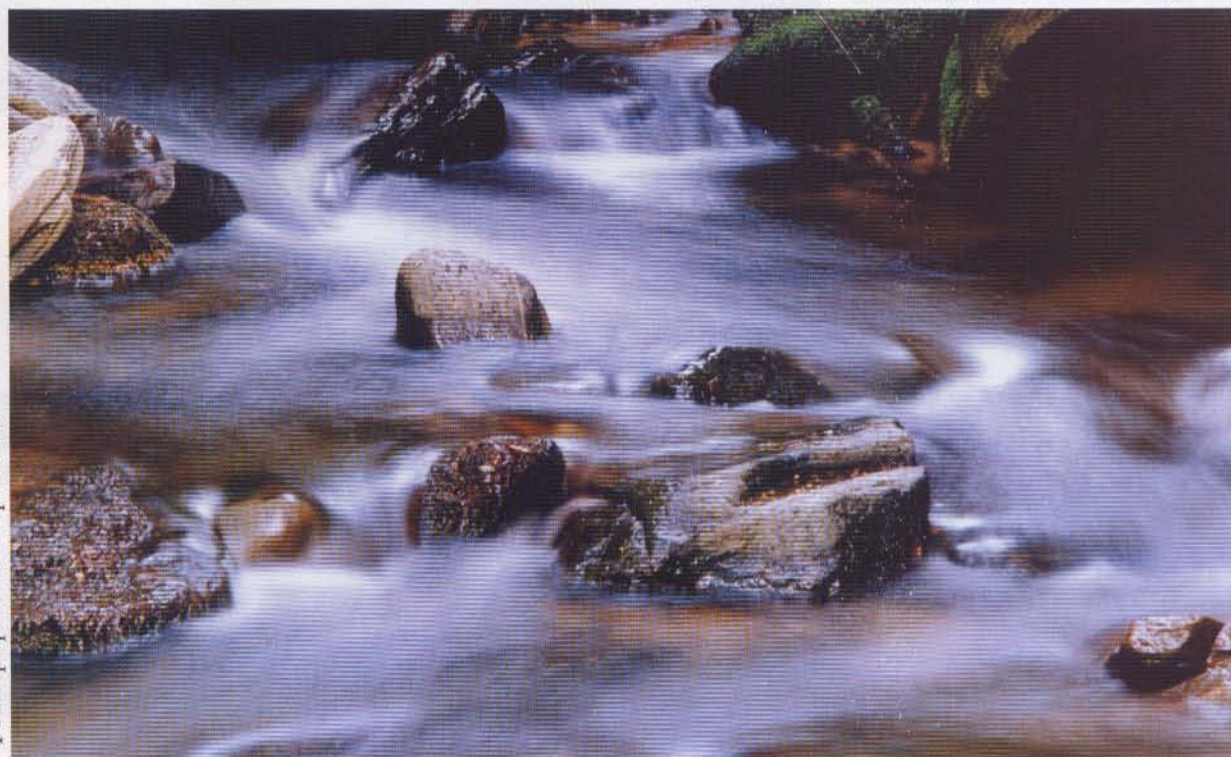
Този надпис се намира върху скалата до извора на „Ръцете, които дават“ в Рила

Един поток, бълбукащ Весело върху камъните, образува безброй вътрешни повърхности и мънички водовъртежи, които са сетивни органи, отворени към космоса и които възприемат хода на събития в небесата. Водата предава „впечатленията“, които е получила, независимо дали ги е поела от земята или от растенията, от животните или от човека. По този начин в движещата се вода земният свят позволява на вечно променящия се живот на звездната Вселена да протича в хода на собствения ѝ живот.

Водата протича и се лее на Земята подобно на непрестанния поток на самото време. Тя е основната мелодия, която винаги съпровожда живота в цялото му разнообразие. Тя неуморно обработва твърдата земя, стривайки, смилайки, унищожавайки, изравнявайки и в същото време гради наново и навсякъде, като твори и подготвя за нов живот.

Като жизнена кръв на Земята, в голямата речна мрежа от вени, тя променя невероятно количество субстанции, които навсякъде съпровождат жизнените процеси на планетата и нейните създания. В един непрекъснат процес водата преобразува и най-твърдите скали и високите планини в леещ се, фино смлян поток от субстанции и разтваря крайните форми, като ги подгот-

вя за нов живот. Водата извършва грамаден обмен и трансформация на субстанции във всичките форми на метаболизма. Непрестанно разтваряйки и втвърдявайки, отмивайки и преобразувайки, във тази вечна трансформация, водата постоянно създава организми на планетата Земя. Не ви ли се струва, че протичането на самото време става видимо за физическите ни очи чрез тази вечна активност на водата? Водата винаги се оказва по-силна от всичко, което е твърдо фиксирано в пространството и което тя непрестанно връща обратно в потока на времето, на живото развитие.

Теодор Швенк

Благодатта на водата

Езерата, реките и моретата са считани за свещени в традициите на народите по цял свят. Психологът Карл Юнг твърди, че схващането на водата като символ на майчинското е „една от най-ясните интерпретации на символите в цялата сфера на митовете“. За гревните гърци морето е било символ на раждането. Във „Ведите“ водите са определяни като *matritamah* – най-майчинското. Проекцията на майчинския образ върху водата налага върху нея много качества на майката и богинята. Водата храни, тя внася нов живот, както е при символиката на кръщенето, независимо дали то става в купела на черквата, в свещени реки като Ганг или в свещени езера като Маносаровар в Тибет. Да се пие свещена вода означавало да се опита нещо отвъд обикновената вода, като да се пие светлина. Като че ли присъщата чистота на вятъра, пространството и небето са уловени и кондензирани в печаша форма.

Една от най-странните субстанции

Често възприемаме водата като нещо обикновено, но тя е наречена „една от най-странните субстанции, известни на науката“. Тя притежава огромна мощ. В една голяма речна ситема, като Колумбия например, при сливането на водите от планинските извори до морското равнище се освобождава всеки ½ час почти толкова енергия, колкото е освободена при експлозията на бомбата над Хиросима.

В твърдото си състояние, лед, водата е полека, отколкото като течност. Това е наистина уникално качество сред известните субстанции. Така ледът плува. Ако ледът не плуваше над водата, той би потънал и се натрупал на дъното и постепенно би замразил моретата от дъното до горе. Като остава на повърхността, ледът предпазва морските създания от резките температурни разлики.

Ако водата нямаше тези качества, не се знае дали животът изобщо би се развил в океаните. При свръхкритични състояния/ високи температури и налягане/ водата придобива привидно странни, фантастични характеристики, една от най-полезните между които е фактът, че тя може да разтваря почти всичко. Химиците от двете страни на Атлантика провеждат изследвания, целящи да използват това ѝ качество за разграждане и унищожаване на опасни отпадъци, експлозиви и химически оръжия.

Паметта на водата

Д-р Жак Бенвенист е учен, чиито работи са били оспорвани от научната общност. Неговите изследвания го довеждат до заключение, че водата може да складира и „запомня“ електромагнитна и биологична информация. Проучването му показва, че водата носи отпечатъци от субстанциите, с които е била в контакт, което ѝ позволява да функционира като комуникационна система и в клетките, и в тялото. Резултатността на хомеопатичната медицина би могла да се разглежда като подкрепа на идеята за „паметта на водата“. Хомеопатичните лекарства се получават чрез многократно разреждане на лечебното средство във вода. Колкото по-голямо е разреждането, толкова по-силно е лекарството. Най-силните и най-разредени дози надали съдържат и една единствена молекула от началната субстанция. Оттук и предположението, че при тези високи разреждания именно водната „памет“ носи и осигурява лечебните качества. Един доклад на д-р Питър Фишер от Кралската хомеопатична клиника в Лондон цитира научните изследвания върху хипотезата, че „микроструктурата на водата е в състояние да задържа информация за субстанциите, с които е била в контакт.“

Оформяне и моделиране на водата

Прозренията на Виктор Шаубергер са вдъхновили някои изследвания върху живота на водата. Множеството му експерименти и изобретения са резултат от наблюденията му върху гората и водата. Разбирането му за естеството и ритмите на водата го довело до убеждението, че „оформянето на водата“ е от първостепенно значение. Погрешно било да се помпа вода с обикновените стоманени бутала. Това я раздробява. Той изобретил помпа, която да моделира водата в хиперболично, центрипетално движение и ако тази оживотворена вода би била използвана в ежедневието ни, тя би ни преобразила, както водата, оставена да тече по своите естествени спирали в австрийските гори.

Една забележителна книга на тази тема е „Чувствителният хаос: създаване на мечаци форми във водата и въздуха“ от Теодор Швенк с предговор от Жак Ив Кусто и с одобрението на Джеймс Лъвлок, създател на хипотезата „Гея“ и д-р Джон Тод, основател на център за възстановяване на водите. Книгата подчертава общите принципи и ритми, които са в основата на естественото движение на водата в потоците, реките и морето, в растенията и кръвта на човека. Недоловимите, скрити модели на водата в движение са показали обединяващи сили и природни закони, които лежат дълбоко във всички неща.

Теодор Швенк и Дж. Уилкинс черпят вдъхновение в своята работа от Рудолф Щайнер. В продължение на 20 години Дж. Уилкинс е извършвал пионерски проучвания върху неуловимите ритми и живот на водата, в сътрудничество и с усилията на съдружници в 20 страни са били изпълнени над 600 проекта за изследването и приложението на биодинамичното земеделие и градинарство и в областта на вътрешния дизайн. Течащите форми, създадени от групата на Уилкинс са „съдове, замислени да пораждаат ритми в протичащата в тях вода. Така организмите могат да се снабдяват с вода, проникната от ритъм и кислород, като стъпки в един съживителен процес. В силно замърсени води тази активност помага на бактериалните, растителните и животински организми да разграждат и унищожават чуждите субстанции. В относително чиста вода интензивното движение цели да подпомага повторното навлизане в естествения цикъл.“ Техните проучвания показали, че „ритмичното движение, породено така да се каже чрез хармоничното взаимоотношение на полярни сили, оказва влияние върху чувствителността на водата и способността ѝ да поддържа организмите.“

Водолей, водоносачът

На прага сме на една нова епоха, един от нейните съществени символи е знакът на Водолея – служителят, който носи на раменете си препънен съд с вода, която се излива и въпреки това не намалява. Водата тече непрестанно и изобилно. Това насочва ума към образа на извор, от който се лее неизчерпаемо количество вода от недрата на земята. Въпреки, че е незначителен и малък, изворът може да бъде източник на голяма река, която носи вода за мнозина. Без извора тази вода не би могла да достигне до нас. „Съдът с вода, закрепен на раменете, е знак за бремето на служенето. Не е лесно да се служи“, пише Алис Бейли. Хората-слу-

жители в света, символичните водолеи или водоносци, черпят от безграничния извор на любовта и чрез своите усилия създават по-добър свят, позволяват на тази „вода на живота“ да протича до всички, които са жаждни.

„Световна добра воля“, Лусис тръст–Бюлетин, 1997/1

Превод от английски: Минка Петрова.

ВОДАТА КАТО ЛЕЧЕБНО СРЕДСТВО

Ако разбирате свойствата на водата, вие бихте могли да лекувате с нея всички болести. Водата, с която ще се лекувате, трябва бъде абсолютно чиста. Това може да се изпита с езика. Значи езикът трябва да бъде толкова чувствителен, че да различава качествата на водата. За тази цел човек трябва да прави опити, да ходи по планините, да пие вода от чисти извори и после да сравнява различните води, да изработва тънък усет на различаване.

Най-мощното лекарство в света, това е горещата вода. Съвременните хора не знаят каква сила се съдържа във водата.

*Горещата вода, приета на гълтки, чисти нервната система от наслоявания, които подпушват мислите и чувствата на човека. Водата регулира нервната система.

Ще сварите вода, ще си пиеш в една чаша и ще пиеш лъжичка по лъжичка – сутрин, обед и вечер. Значи ще изпиеш по 3 чаши гореща вода на ден.

*При хрема, стопляш малко вода, туряш сол в нея и даваш да се смръкне няколко пъти от солената вода. Трябва да се направят още няколко смъркания вечерта и на другата сутрин. Солената вода пречиства на размножаването на микробите, които причиняват хремата.

*От месец май, до средата на месец юли, всеки ден, когато вали дъжд, ще се излагате на дъжда докато добре ви намокри. След това ще се върнете у дома и ще изтриете тялото си с чиста кърпа, ще се преоблечете със сухи дрехи, ще изпиете 1-2 чаши гореща вода. При това, като се излагате на дъжд, добре е вътрешно да пиете. В този случай пиенето подмладява човека. Благословение е дъждът. Голяма енергия се крие в дъждовните капки. Те се отразяват благотворно върху нервната система и върху много хронически болести в човешкия организъм. Аз наричам дъждовните бани „бани на ангелите“.

от Учителя Петър Дънов

ЗВУЧАЩАТА КАБАЛА

Цветана(Лиляна) Табакова

Редакцияната колегия на сп. „Житно зърно“ попадна на интересен материал от архива на Цветана / Лиляна/ Табакова, „Кабала - наука за числата, буквите и човешките имена“, записан при частни разговори и срещи с Учителя Беинса Дуно. Материалът е подреден в две тетрадки, които малко се различават една от друга.

В Кабалата, дадена от Учителя, българските букви имат числена стойност според звученето на техните съответствия в латинската азбука. Този странен синтез на базата на звука ни даде основание да публикуваме материала със заглавие „Звучащата кабала“. Днес цялото околоземно пространство е наситено с вибрациите на английския и френския език, които ползват латинската азбука. Буквите са образи - символи. Звукът е тяхната вътрешна същност, а зад звука седи силата. Може би за обединеното човечество е необходима единна кабалистична система и Учителят ни дава модел как да се осъществи това сливане.

За нас, българите, тази система има своите неудобства. Буквите Ъ и Ь липсват в латинската азбука. Те не присъстват и в Кабалата, която Учителят е дал на Цветана / Лиляна/ Табакова. Ъ и Ь в средата на името се броят за единица. Буквата Й може да запази числената си стойност 10 като Йот, но на латински се произнася „жи“, така че числото 10 ще има две букви: Й и Ж. Това е предложение на редакцияната колегия. Буквата Ч е записана само в едната тетрадка с числена стойност 900, но в главата „Закони на буквите“ липсва нейната характеристика. Тя също не може да участва в кабалистичното изчисление, ако характеристиката ѝ не се добави от беседите и лекциите на Учителя.

Въпреки наличието на тези трудности, редакцияната колегия реши да публикува в няколко поредни броя на списанието Кабалата според текста, с който разполагаме, разбира се, по необходимост редактиран. Учителят изнася за първи път принципите, които стоят в основата и структурата на човешките имена, методите за хармонизиране на рожденото и именното число, връзката на числата и буквите с цветовете и съответстващите им тонаности /гали/. Първата част на кабалата може да се използва като фундаментално знание при всички нумерологични системи.

ГЛАВА 1

НАУКАТА ЗА ЧИСЛАТА

Учителят често говори в беседите си и при частни разговори за значението на числата, буквите и човешките имена. Старите евреи преди хиляди години са променяли името на болния с име, благоприятно като вибрация за случая и той оздравявал. Египетските мистици са преподавали принципите на числата като една от най-свещените мистерии. Когато човек изучи принципите на числата и буквите до най-големи тънкости, може да постави живота си в хармония с Природата, с Бога. Числата, свързани с буквите, са енергии, насочени към материалното поле, които обуславят качествата на индивида и го характеризират като личност.

Таблица 1

Единични вибрации		Двойни вибрации		Тройни вибрации	
1	А	10	Ж /Й ?/	100	С
2	Б	20	К	200	Т
3	Ц	30	Л	300	Ю
4	Д	40	М	400	В
5	Е	50	Н	500	У
6	Ф	60	О	600	Ш
7	Г	70	П	700	Я
8	Х	80	Щ	800	З
9	И	90	Р	900	Ч /?/

Трите вида вибрации имат различно значение. Добре е името да съдържа букви от трите вибрации. Буквите с единична вибрация са много силни. Те имат отношение към принципите и действат през целия живот на човека. Двойните вибрации поддържат силата и градят - духовният свят. Тройните вибрации са съраденото - осъщественото на физическото поле. Когато името съдържа букви и от трите вида вибрации, човек има по-благоприятни външни условия и по-богата съдба. Добре е името да бъде дълго, с по-голям брой и различни букви. Да се избягват къси имена с еднотипни вибрации. Къси имена са Ана, Иво. Еднотипни вибрации имат имената Мими, Лили и гр. Да се избягва съкращаването на дългите имена, което винаги би действало отрицателно върху живота на индивида. Например името Трендафила има 10 букви. Не е добре близките ѝ да я наричат Филче. Човек живее по

девет години във всяка буква на името си.Девет години съответната буква влияе върху характера и съдбата на индивида със своите положителни и отрицателни качества. Ако името е съставено от малко на брой букви, например Ана, след 27 години /3 x 9/ Ана ще започне нов цикъл на 28 -та си година, в случая с А и отново ще следват три цикъла от по 9 години до края на името. Името Ана може да се удължи с двојно „нн“ в средата.

За да узнаете именното число, трябва да съберете числата на буквите на името. Изчислява се само собственото име. Презимето не се изчислява, защото се отнася до фамилията. Полученото число се редуцира до едноцифрено.

Например името Анна:

$$1 + 5 + 5 + 1 = 12 = 3$$

Числото три е именното число на Анна. Именното число упражнява най-мощно влияние в живота на индивида. Вибрацията на именното число владее над опитността на живота.

Числата с единична, двојна и тройна вибрация се разделят на три триади:

Таблица II

I	1 - 5 - 7	10 - 50 - 70	100 - 500 - 700
II	2 - 4 - 8	20 - 40 - 80	200 - 400 - 800
III	3 - 6 - 9	30 - 60 - 90	300 - 600 - 900

Чрез триадите се разбира доколко именното и рожденото число са в хармония.

Числото на датата на раждане има своя самостоятелна характеристика. То, както и именното число, трябва да се редуцира до едноцифрено, ако не е такова. Например 28 е $2 + 8 = 10 = 1$. Единицата е редуцираното рождено число на даден човек, роден на 28-ми. Доколко животът на този човек ще бъде хармоничен и щастлив зависи от хармонията или дисхармонията между именното и рожденото число. Ако Анна е родена на шестия ден от месеца, нейното именно число 3 и рожденото число 6 са в хармония, защото и двете са от триадата 3 -6 -9.

Поради хармоничното съчетание на двете числа Анна ще има добри външни и вътрешни условия за осъществяване на своите духовни подтици и начинания. Но ако Анна е родена на първия ден от месеца, рожденото и именното число ще бъдат от две различни триади. Нейната личност ще бъде поставена на ред изпитания, противоречия, болести. Ако именното и рожденото число се намират в различни триади, т.е. не са в хармония, между мислите, чувствата и действията на индивида ще липсва хармония. И като резултат несполуката ще идва вместо успеха, болестта вместо здравето. Именното число владее над рожденото, защото е велика положителна сила, която слеза в посока към материалния свят. Рожденото число е велика отрицателна сила, която владее физическото поле. То показва пътя, който индивида трябва да извърви при своето еволюционно движение нагоре. Вибрацията на именното число владее над общите житейски условия, индивидът чувства неговата сила в домашните и социални отношения. Рожденото число действува по-пряко върху физическото тяло и засяга здравето на индивида. За да бъде човек здрав, работоспособен, необходимо е рожденото и именното число да бъдат в хармония - в един и същ тригон. Именното число 3 в името Анна и рожденото число 1 не са в хармония. Анна не може да промени рожденото си число, но именното може. Тя трябва да избере ново име с именно число от триадата 3- 6- 9.

В таблица III се вижда как числата и съответстващите им букви упражняват влияние върху органите на човешкото тяло. Триадите също оказват влияние върху органите на човешкото тяло

Таблица III

Числа	Части на тялото
1, 10, 100	глава
2, 20, 200	бъбреци
3, 30, 300	черен гроб
4, 40, 400	черва
5, 50, 500	стомах
6, 60, 600	мозък
7, 70, 700	сърце
8, 80, 800	хетерогдни органи
9, 90, 900	нервна система

Таблица IV

Триади	
1 - 5 - 7	горна част на тялото, от кръста нагоре
2 - 4 - 8	долна част на тялото, от кръста надолу
3 - 6 - 9	черен гроб, мозък, нервна система

Щастливи дни, месеци и години.

Въпросът за щастливите дни, месеци и години е свързан отново с триадите.

Таблица V

Триади	Хармонични дни
1 - 5 - 7	1,5,7,10,14,16,19,23,25,28
2 - 4 - 8	2,4,8,11,13,17,20,22,26,29,31
3 - 6 - 9	3,6,9,12,15,18,21,24,27,30
Триади	Хармонични месеци
1 - 5 - 7	януари, май, юли, октомври
2 - 4 - 8	февруари, април, август, ноември
3 - 6 - 9	март, юни, септември, декември

Нашите щастливи дни, месеци и години са хармонични за осъществяване на нашите материални интереси. Силата на дните е по-голяма, отколкото на месеците. Месеците са по-важни отколкото годините; а пък годините влияят на общите условия повече, отколкото на отделни събития. Дните на месеците, които са двуцифрени числа, трябва да се редуцират до едноцифрено число от съответната триада. Примери: 30=3, 12=3, 15=6, 27=9. Три, шест и девет са основните числа в третата триада.

Годините се изчисляват като се редуцират техните числа до едноцифрено число. Например 1942 година = 1+9+4+2=16=7. Числото 7 е в хармония с триадата 1-5-7 и в дисхармония с останалите две триади. Щастливи години са тези, които могат да се разделят на числото на рождената дата. Злощастни години са ония, които не могат да се разделят на числото на рождената дата. Например годината 1908 е щастлива за кое и да е лице от триадата 3- 6- 9, понеже 1+9+0+8=18 =9. Числото 9 се дели на всяко от числата на триадата 3-6-9.

Свършени и несвършени имена

Свършените имена се състоят от нечетен брой букви. За да се усвършенствува името, трябва да обърнем внимание на три контролиращи сили, наречени: крайъгълен камък, централен камък и горен камък. Крайъгълен камък се нарича началната буква в името. Централният камък в едно име е централната буква, а горният камък в едно име е последната буква.

Влиянието на крайъгълния камък е най-силно, защото целият живот на индивида е под неговите вибрации. Ако неговото число не влиза в триадата на рожденото число, сигурно е, че лицето ще срещне много спънки в живота.

Понеже крайъгълният камък определя в голяма степен живота на човека, той ще действва съвместно, в периоди от по девет години, с всяка следваща буква от името.

Централният камък или средната буква на името носи тежестта на арката и трябва да бъде силна материална буква. Ако името се състои от четен брой букви, остава без централен камък. Такива лица не могат да проявяват в достатъчна степен концентрация на съзнанието си поради липса на обединяваща сила вътре в човека. Централният камък хармонизира името и се превръща в разпределител на силите на душата.

Горният камък е последната буква на името. Той е завършваща сила и съдържа в себе си постигането на всички възможности. Неговото влияние е много мощно, показва перспективата на развитието.

Крайъгълният камък, централният камък и горният камък се отнасят към първата, втората и третата степени на всяко едно число и към числата на трите триади, както посочва следващата таблица:

Таблица VI

Крайъгълен камък	Централен камък	Горен камък
1 или А	10 или Ж	100 или С
2 или Б	20 или К	200 или Т
3 или Ц	30 или Л	300 или Ю
4 или Д	40 или М	400 или В
5 или Е	50 или Н	500 или У
6 или Ф	60 или О	600 или Ш
7 или Г	70 или П	700 или Я
8 или Х	80 или И	800 или З
9 или И	90 или Р	

Пример за едно свършено име е името Давид. Централният и горният камък се намират в същата триада като именното число:

$$\begin{array}{c} \text{Д} \text{ А} \text{ В} \text{ И} \text{ Д} \\ 4 + 1 + 4 + 9 + 4 = 22 = 4 \end{array}$$

В хармоничното име крайъгълният, централният и горният камък трябва да бъдат в една триада. Ако рожденото число на цар Давид също е от триадата 2-4-8, резултатът ще бъде напълно хармоничен.

Не е добре числото на името и рожденото число да са еднакви, защото ще се получи прекалено струпване на еднотипни енергии. Например лице с именно и рождено число 5 ще живее дълго време в свой измислен, въображаем свят. Лице с именно и рождено число 9 ще бъде много оригинално, но и много нервно, защото девет влияе силно на нервната система на човека. При именно число 10 и рождено число 10 лицето ще бъде голям идеалист, съвсем непрактично и ще се превърне в бремене за околните.

Промяна на името

Избирането на ново име не е лесно. Понякога е невъзможно към рожденото число да се побере подходящо име, чието число да се съгласува с рожденото, и същевременно с числата на крайъгълния, централния и горния камък. Това е труден въпрос, изискващ сериозно размишление. Новоизбраното име ще упражни силата си, ако се възприеме завинаги от лицето като единствено име и бъде използвано в личния и социалния му живот. За себе си трябва да мислим непрекъснато с новото си име. Необходимо е да убедим няколко от най-близките си приятели да ни подкрепят, като мислят за нас и ни наричат с новото ни име. Без тези усилия желаният резултат ще се забави.

Цветове и триади

Всяко число има свой цвят. Цветът оживява числото и помага на индивида да възприеме неговото въздействие. Колкото по-съзнателен е този процес, толкова по-мощно е хармонизиращото влияние на съответния цвят. Всеки човек трябва да носи винаги собствения си жизнен цвят. Той ще му помогне да си осигури добро здраве и успех във всяко начинание.

Таблица на съответствията между числата, буквите и цветовете:

Таблица VII

Единични вибрации		Двойни вибрации		Тройни вибрации	
1	А бял	10	Ж /И/ бял	100	С златножълт
2	Б светложълт	20	К пурпурночервен	200	Т жълт
3	И светлосин	30	Л светло син	300	Ю светлосин
4	Д червен	40	М червен	400	В червен
5	Е тъмносин	50	Н червен	500	У златен
6	Ф керемидено червен	60	О оранжев	600	Ш керемиденочервен
7	Г син	70	П син	700	Я светлосин
8	Х оранжев	80	Щ оранжев	800	З оранжев
9	И червен	90	Р пурпурночервен	900	липсва в таблицата

Цветовете трябва да се носят не само на дрехите, но и непосредствено до тялото, на голо, тогава са от полза. Да се носят на частта от тялото, повлияна от съответната триада. Например лица, свързани с триадата 1-5-7 трябва да носят своя жизнен цвят върху горната част на тялото, близо до главата, стомаха, сърцето, според рожденото число. Лице, в хармония с триадата 2-4-8 трябва да носи жизнения си цвят около корема, за да повлияе на бъбреците, червата и дегенеративните органи. При хората, свързани с триадата 3-6-9, „тройките“ могат да носят жизнения си цвят около черния гроб, но тези, повлияни от 6 и 9 не са ограничени да носят съответните цветове в някоя определена област, тъй като 6 и 9 влияят върху умствените центрове и нервната система. Те могат да носят жизнените си цветове във вид на бижута, пръстени, гривни, огърлици, колиета и др. Ако рожденото и именното число съвпадат, цветът, който като сила въздейства върху лицето, се нарича именен цвят.

Основни музикални принципи

Тонове, тоналности/ гами/, триади

Всеки индивид вибрира и влиза в резонанс с определен тон и съответстващата му тоналност /гама/. Това е звуковата среда, в която той живее.

Задачата на човека е да открие своя тон и гама, да влезе в хармония с тях, за да подобри условията на своя живот. Този тон и тази гама звучат от самото раждане до края на човешкия живот. Ако индивидът работи съзнателно стях, ще се радва на добро здраве.

Таблица VII

Първа триада					
1	до мажор	5	до мажор	7	си бемол мажор
10	до остър мажор	14	ла нисък мажор	16	до мажор
19	до минор	23	до минор	25	си бемол минор
28	до нисък мажор				
Втора триада					
2	ре минор	4	фа мажор	8	до мажор
11	ре минор	13	фа мажор	17	до остър мажор
20	ре минор	22	фа минор	26	до минор
29	ре нисък минор	31	ми минор		
Трета триада					
3	ми мажор	6	ла мажор	9	ре мажор
12	фа мажор	15	фа нисък мажор	18	ми нисък мажор
21	ми минор	24	ла минор	27	ре минор
30	ми нисък мажор				

Музикалните тонове или гами, съответстващи на рожденото или именното число трябва да се пеят или свирят всеки ден. Ако това правило не се изпълнява, човек излиза от своята звукова среда, губи връзка със своята рождена вибрация, постепенно спира да резонира или умира. Индусите имат древен инструмент – вина. Той издава един единствен, много дълъг тон, върху който те медитират. Ако човек не може да пее, нека използва някакъв инструмент с клавиши или свирка, за да медитира върху собствената си вибрация, като я пее или свири продължително време.

Ако човек лесно се възбужда и неговият основен тон е мажорен, добре е да пее или свири в минорната гама, започваща от същия тон. Например от до мажор в до минор. Човек, чийто основен тон или гама е минорен и се чувства силно угнетен, е добре да пее или свири в съответната мажорна гама. Например от до минор в до мажор. Основният тон и гама на всеки индивид са ключове към неговия вътрешен свят.

/следва/

/продължава от стр. 16/

Така между двама души, които се срещат и се свързват един с друг, се създава един малък храм, където Христос присъства между тях. Така могат да се образуват по-големи храмове, които обхващат повече хора, докато цялото човечество бъде обединено в едно всемирно братство. Тогава, без външна църква, то ще живее по християнски. Човешката общност сама по себе си вече ще бъде една невидима църква.

Точно това е бил смисълът на така наречената „руска идея“, разработена от писателя Достоевски и философа Соловьев в края на 19 век. Цялото човечество ще бъде обединено със словото на примирението, което предстои да бъде произнесено от руската култура в бъдеще. То ще се обедини в една църковна

общност без външна структура/ руската дума „собор“/, на основата на любовта. Това слово на примирение е словото на богомилите.

Библиография: Bojan Bovec „Misijata na bogomilstwoto“ 1937

Arno Borst, Die Katharer, Freiburg 1991

Rudolf Kutzli, Die Bogumilen, Stuttgart 1977

Katja Spasov, Chisten oder Ketzler - Die Bogomilien, Stuttgart, 1983

Deodat Roch, Die Katharerbevegung, Stuttgart, 1992

Eugen Roll, Ketzler zwishen Orient und Okzident, Stuttgart 1978

Yuri Stojanov, The hidden tradition in Europe, London 1994

За сп. „Новалис“/ непубликувана/

Превод от немски: г-р Светла Балтова

Истинската същност и характер на богомилското учение все още не са достатъчно проучени. Изучавали са го / и то не винаги обективно/ предимно в два аспекта: като религиозно течение и като социално движение. Но дълбинните му измерения на духовно явление, което формира, а после и трансформира в определен смисъл и посока европейската култура, са още почти недокоснати. Списание „Житно зърно“ ще отдели място на станoviща или информация, засягащи именно този аспект на богомилството. Защото това, което в момента става и ни предстои, е отново духовна и културна трансформация. Надяваме се, че ще бъде интересно като начало да предложим на читателите една различна, „странична“ гледна точка, за да се разшири и обогати смисловия хоризонт, върху който разглеждаме това сложно явление./ б. ред./

ПРОРОЧЕСТВОТО НА КАТАРИТЕ ОТ 1244 г.

Последният от катарите бил убит от инквизицията във Франция в 1244 г.

Но те оставили следното пророчество: че в 1986 година ще бъде провъзгласена Църквата на Любовта.

Тя няма да има структура или сграда, а е само разбиране. Тя няма членство, освен тези, които знаят, че ѝ принадлежат. В нея няма съперничество, защото не е състезателна. Тя няма амбиции и желае само да служи. Не познава граници, защото при национализма има безлюбие. Тя не изтъква себе си, защото търси да обогати всички групи и религии. Тя признава всички велики Учители от всички епохи, които са показвали Истината на Любовта. Тези, които участват в нея, практикуват Истината на Любовта. Националността и начинът на живот не са пречка. Тези, които са, знаят. Тя не се стреми да проповядва, нито да учи, но да **бъде** и по този начин обогатява. Тя разбира, че нашият път може да бъде път и на тези около нас, защото всички **сме** този път. Тя осъзнава цялата планета като едно Същество, от което всички сме част. Тя разбира, че е дошло времето за върховно преображение, крайния алхимичен акт на една съзнателна промяна на егото в доброволно завръщане към Цялото. Тя не се провъзгласява на висок глас, но в недоловимите сфери на любовта. Тя поздравява всички, които в миналото са осветили пътя, но са платили и цената. Тя не признава никаква йерархия или структура, защото никой не е по-голям от другите. Членовете ѝ се познават единствено по своите дела, по очите и по никакъв друг външен знак, освен братската пречръдка. Всеки от тях посвещава своя живот на безсловесна, мълчалива любов към своя ближн, околната среда и планетата, докато изпълнява своите задачи, независимо дали те са възвишени или скромни. Тя познава върховната и велика идея, която може да бъде осъществена само ако човешката раса практикува върховенството на Любовта. Тя не предлага награда нито тук, нито отвъд, освен неизказаната радост да съществуваш и да обичаш. Всеки ще се стреми да издига каузата на разбирателството, като върши тайно добро и проповядва само чрез пример. Те ще изцеляват своя ближн, своето общество и нашата планета. Те не ще познават страх, не ще чувстват срам и свидетелството им ще бъде над всички несъгласия и вражди. Тя няма тайна, мистерии, посвещения, освен истинското разбиране за силата на Любовта, и ако искаме да бъде така, светът ще се промени, но само ако първо променим себе си.

От сп. „Нетуърк нюз“, издание на ф. „Финдохорн“, 1997

ЕДИН ДУХОВЕН ДИАЛОГ

Таня Маджарова

Нели Ценова е родена през 1961г. в гр. Пловдив. Завършва ХГ „Данко Лавренов“ – Пловдив и Национална художествена академия, София при проф. Васил Овчаров.

Валери Ценов е роден през 1961г. в с. Лехчево, обл. Монтана. Завършва ХГ „Данко Лавренов“ – гр. Пловдив и Национална художествена академия, София при проф. Б. Стоев. Семейство Ценови имат множество участия и самостоятелни изложби в страната и чужбина. Живеят и работят в Пловдив.

Творческите изяви на Валери и Нели носят знаците на едно щастливо, хармонично докосване – плод не само на съдбовно намиране на сродни духом същества, но и резултат от устременото търсене навътре в себе си, което води и до проникновено откритие на другия.

Ако творчеството съвместява напрегнатото търсене и откриване – прозрение, в тези творби вглеждането в собствените дълбини е път на общуване с божественото в себе си. Динамиката на този процес превръща художествените послания в мост между личното познание и колективната човешка мъдрост.

В картините на Нели Ценова доминираща е символната на раждането и възраждането / раковина, мида, луна, вода и гр./, на женската “влажна” енергия, отъждествявана с образа на постоянно възсъздаващия се живот. Често вътрешното художествено изображение разчупва рамките на художествената условност, както завладяващата сила на водната стихия не може да бъде удържана в конкретни граници – метафорично пресъздаване на изриво-завладяващото и плодотворно покоряващо женско начало.

През крилото на пеперудата като в увеличително стъкло се виждат трансформациите на космични енергии. Тук интересът към глобалното е философски уравновесен от изображението на краткотрайно-мимолетното. Въздушната ефирност на красотата е хармонично допълнена от гървото, което ориентира към живота в неговата реалност и многоизмерност.

Богатството от багри, привидната подреденост, но и невъзможността да се удържат нещата в своите материални граници са част

от внушенията, към които насочва „Ноктюрно“. Взаимовръзката между циклично повтарящото се природно време и относително несвързаното с него далечно небе се постига чрез луната - символен елемент, ориентиращ към женската съхраняваща, но и сътворяваща функция; детайл, който вмества както конкретно сетивното, така и интуитивно доловеното.

На емоционално-интуитивното усещане на действителността, така ярко и продуктивно при Н. Ценова, в творбите на Валери Ценов съответствува многопластовостта като стремеж към постигане на смисъла, но и като път към целостта на структурата. Тук видимото вплитане на символи и образи е подчинено на идеята за пресъздаване на сюжети на Духа.

Дълбинната символика /птица, риба, кон, гърво, спирала, потир.../ не предлага статични решения, а задава ориентири към духовни пътешествия. Така, спиралата като символ на развитието и обновлението, на движението, което свързва настояще и бъдеще, на идеята за вечното завръщане, което пази паметта за началото, намира своето многопластово значение в картините на Валери Ценов. Близостта при изобразяването ѝ с гървото на живота ориентира към философска нагласа, търсеща и изследваща общите архетипни взаимовръзки на нещата. Тази посветеност на търсенето на скрития смисъл изгражда художествен модел на света, зареден с мъдрост и духовно познание, модел, в който непрекъснато се ражда чудото чрез хармонизиране на индивидуалното прозрение и общочовешката опитност.

Благословиенето

*На всеки в този свят
по мъничко се дава,
за да има устрем, вечен път
и Истина, която зазорява,
и радост в пътя към върха.
На всеки в този свят
по мъничко се дава.
Малкото възраства.
Малкото се благославя.*

„ХЛЯБ“, м.б., платно, 61/50

Валери Ценов

„СИЯНИЕ“, м.б., платно, 65/54

Валери Ценов

из цикъла „ПЕПЕРУДИ“, м.б., платно, 46/38

Нели Ценова

из цикъла „ПЕПЕРУДИ“, м.б., платно, 46/38

Нели Ценова

АСТРОЛОГИЯ И ФИЗИОГНОМИКА

д-р Васил Велев

Когато говори за астрологията, Учителят Беинса Дуно отбелязва, че тя е една много стара наука, която води своя произход още от първата култура, съществувала на Земята в предисторическите времена. Той я определя като физиология на човешката душа. Формите на лицето пък са ония видими символи, чрез които душата се изявява. Затова можем с право да кажем, че физиогномиката е наука за живото единство между лицето и душата на човека.

Според Учителя човешкото лице е огледало, в което се отразяват ума и сърцето на човека. Той казва така: „Ако нарисувате човешкото лице геометрически, то представлява красива фигура. В него са концентрирани всички космически сили. Всички планети, всички слънчеви системи се отразяват в човешкото лице. Следователно по него можете да изучавате цялата астрономия. Ето защо, когато видите лицето на човека, радвайте се, вие виждате целия Космос в миниатюр.“

Без да се впускаме в описание на основните принципи на астрологията и физиогномиката, ще се опитаме накратко да представим физиогномичните и характерологични черти, които са специфични за отделните зодиакални знаци.

Според американския астролог Алън Оукън най-голямо отражение върху устройството на тялото и лицето на човека, а също и върху неговия характер, дава зодиакалният знак, изгряващ на хоризонта при раждането, заедно с планетите, намиращи се в първия дом, а по-малко е влиянието на зодиакалния знак, в който е разположено Слънцето. Въпреки това, казва той фигуративно, много често лъчите на Слънцето проблясват и се проявяват в телесния тип на индивида, но винаги това е примесено с по-горе отбелязаните тенденции, както и с наследствените и расовите черти. По тази причина рядко се срещат хора, които да отговарят напълно на описаните зодиакални типове. По-често те притежават отделни елементи от основните типове, които се комбинират по различен начин.

„Според Божествената наука, казва Учителят, съществуват дванадесет източници

или притоци на живота. Астролозите наричат тези притоци зодии. Всяка зодия представлява творческо течение в Природата.“ Тези творчески сили при своето проявление се поляризират. Във външното, т.е. материалното си проявление те създават чрез характерни линии и форми облика на човешкото лице и тяло, а във вътрешното си проявление създават определени психически качества. Така, според закона на съответствията, виждаме, че за всяка материална форма стои някаква душевна проява. Всяка линия на човешкото лице е символ от езика на живата разумна Природа, за който се крие богато съдържание.

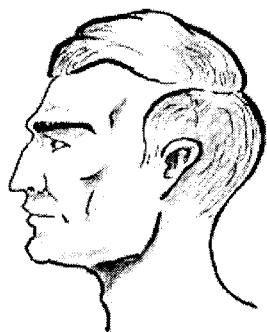
Когато изучаваме характерологичните описания на зодиакалните типове, обикновено разделяме психичните качества условно на две групи: положителни и отрицателни. Във връзка с това всеки би си задал въпроса: защо едни и същи звездни влияния действат на различните индивиди по различен начин. Отговорът е, че тези космически сили действат върху човека дотолкова и в такава степен, доколкото той, в зависимост от своето развитие, е в състояние да възприема и да реагира на различните вибрации. Учителят казва: „Доброто е проявен процес, а злото – непроявен. Неизползваното добро се превръща на зло.“ По тази аналогия, неизползваните от някои индивиди положителни космически сили се изявяват у тях като отрицателни вътрешни качества. Ето защо, според степента на духовното си развитие, хората дават ход повече на положителните или повече на отрицателните тенденции на своите психични прояви.

При изучаване на зодиакалните типове трябва винаги да вземаме под внимание още и пола на индивида. Той дава отражение върху външните форми и психиката на човека като създава известни нюанси в тях.

След тези общи бележки можем да пристъпим към описание на характерните морфологични и психологични черти на отделните зодиакални типове.

Физиогномично описание

Ръстът е среден. **Тялото** е мършаво, мускулесто, жилаво, вратът е дълъг, често с изпъкващ гръклян, гърдите са широки, краиниците силни. **Кожата** е леко мургава или червеникава, суха, груба, обгоряла, с обилно окосмяване. **Косата** е черна или кестенява, но често и по-светла, рижава, буйна, гъста,

остра, стърчаща или понякога на едри вълни. **Лицето** е продълговато, с твърди, рязко очертани ъгловати форми, разширено около ушите, с изпъкнали скули, което му придава триъгълна форма; често може да се види по лицето белег от рана.

Челото е средно високо, широко, леко изгадено в долната си част и слабо полезнало. От основата на носа към челото се образува често вертикална бразда. **Вежгите** са гъсти, буйни, прави, понякога склочени. **Очите** са сиви или кестеняви, с остър, пронизващ, гневен или изпитателен, но открит поглед. **Носът** е дълъг, леко заострен, малко гърбав като на овен, разширен в ноздрите. **Устата** е голяма, ясно очертана, с добре развити енергични устни. Зъбите са разреждени, като предните са изгадени малко напред. **Брагата** е трапецовидно угължена, придружена от силно подчертана и изпъкваща долна челюст. **Ушите** са обикновено големи, заострени в долния си край. **Движенията** са резки, отривисти и повелителни.

Характерологично описание

Положителни качества: Родените под знака на Овен се отличават преди всичко с подчертана активност, огромна творческа енергия и желание за самоизява. Те имат голяма жизнена сила, трудолюбие, деловитост, самоувереност, предприемчивост и проявяват голяма бързина в решенията и действията си. Характерни за тях са смелост, борбеност, ентузиазираност, чувство за дълг, пожертвувателност, инициативност, новаторство и често чувство за водачество. Те са прями, откровени, праволинейни, независими, свободолюбиви. Склонни са често към риск и приключения, не са злопаметни и имат чувство за хумор. Чрез своите решителни действия те вдъхновяват другите и са готови да се жертват за идеите си.

Отрицателни качества: Чрез прояви на

импулсивност, нетърпение, неспокойствие, сприхавост, избухливост и гневливост родените под знака на Овен лесно разпиряват силите си напразно. Много бързо и обикновено необмислено започват начинанията си и често пропагат накрая. Също така много техни творчески идеи се провалят поради липса на жизнен опит. Проявяват честолюбие, нетърпимост към чуждото мнение, агресивност в действията си и са в състояние да използват дори насилие, за да се наложат в своя път към върха. Проявяват се с грубост, перчене, нахалство, безрастество, ревност и своеволие.

ТЕЛЕЦ

Физиогномично описание

Ръстът е нисък до среден. **Тялото** е пълно и набито, с добри пропорции, масивно и силно, шията е къса и дебела, раменете са широки, плешките - яки, краката са къси, дебели и здрави, ръцете - средно дълги. **Кожата** е мургава. **Косата** е обилна, гъста, в тъмни нюанси, често ситно къдрава. **Лицето** е закръглено, овално или широко, пълно, засмяно, с детински израз.

Челото е широко, но често ниско, понякога изпъкнало в средата. **Вежгите** са дълговидни, гъсти и тъмни. **Очите** са красиви, големи, тъмно кестеняви, погледът е упорит, но с приятелски израз. **Носът** е къс, прав, понякога месест, врязан в основата си, както у децата.

Устата е голяма, широка с месести устни. **Брагата** е изпъкнала и широка с масивни челюсти. **Ушите** са големи. **Движенията** са бавни, но излъчващи мускулна сила, магнетични и емоционални.

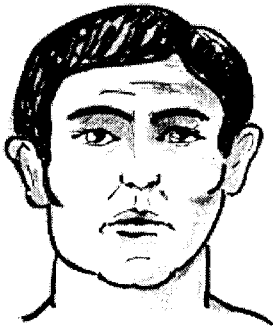
Различават се два типа:

1. Венерин тип - с красиво тяло. Мъжете са широки в раменете и тесни в бедрата, а жените са пропорционални, със заоблена шия.

2. Земен тип - с по-нисък ръст, набито тяло с големи пълни бузи и дебела шия.

Характерологично описание

Положителни качества: Родените под знака на Телец се характеризират с устойчивост, търпение, издръжливост, трудолюбие, прилежание, постоянство, упоритост, самоувереност, спокойствие, сигурност, бавна, но методична работа, пресметливост и практич-

ност. Те вярват само на себе си и обичат всичко да си правят сами. Мудни са в учението, но това, което възприемат, го усвояват добре. Имат силен, волеви характер. Проявяват винаги чувство за реализъм, за ред и порядък, а също така ху-

гожествен вкус и музикални способности. Те са доста консервативни във възгледите си, съдържани в действията си и мълчаливи. Притежават силно развити чувства, които не издават лесно. Те са добросърдечни и нежни, верни и откровени, винаги с практичен ум и чувство за сигурност, затова не рискуват никога.

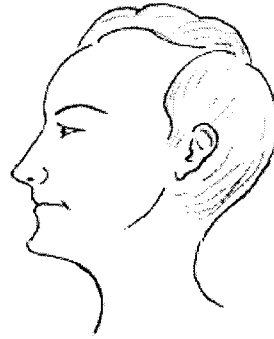
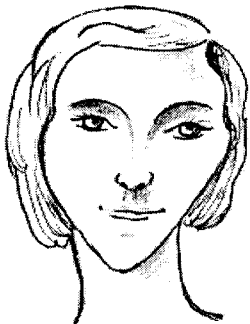
Отрицателни качества: Изявяват се с инертност, упорство, твърдоглавие и инат, а при разгневяване може да стигнат до свирепост. Проявяват свръхемоционалност и са склонни към охолан живот, лукс и чувствени удоволствия, угаждане в яденето и пиенето. Понякога са доста ограничени, скъперници, със стремеж главно към придобиване на материални ценности.

БЛИЗНАЦИ

Физиогномично описание

Ръстът е висок, а **тялото** тънко, стройно, удължено, с широки рамене, дълги тънки крайници и дълги пръсти. **Кожата** е светло-мургава с известна руменина или с бледожълтеникав отенък, често с лунички. **Косата** е кестенява, права или на едри вълни. **Лицето** е продълговато, с конична, крушовидна форма и фини черти. Скулите са разположени високо. **Челото**

е високо, равно, отиващо малко назад с очертани странични ъгли. **Вежгите** са тънки, дълговидни. **Очите** са кафяви или сиви, с багемовидна форма, много подвижни. Погледът е жив, изразителен, интелигентен, като два лъча светлина, стрелкащи се от един обект на друг. **Носът** е дълъг, прав, тесен и заострен. **Устата** е

голяма, с тънки устни, често придава насмешлив израз на лицето. **Брагата** е заострена, леко изпъкваща напред. **Движенията** са бързи, пъргави, нервни, с изискани маниери. Ръцете са много сръчни. Разговорът се придружава винаги с живи, широки жестукулации. Походката е също бърза.

що бърза.

Характерологично описание

Положителни качества: Родените под знака на Близнаци проявяват много бърз, тънък и схватлив ум, тактичност и добра обхода, сръчност и бърза приспособимост към условията. Те са енергични, ученлюбиви и лобознателни, многостранни в научните си интереси, но без задълбоченост. Притежават ораторски талант, склонност към литературни занимания и изкуство, предимно културно посредничество и изпънителство. Обичат честите промени, пътуванията и връзките с много хора, шумната обстановка. Показват винаги осведоменост за всичко, много са контактни, но трайни връзки рядко създават. Те са ясни и обективни в мисленето, логични и прецизни, словоохотливи, занимателни, духовити, лесно се справят с чуждите езици.

Отрицателни качества: Променливи в идеите и непостоянни в настроението си, те често са нескромни и лукави, разпиляни, сметкаджици, нервни, бърбиви и клокари, повърхностни, капризни, хладни, безчувствени, нетактични.

РАК

Физиогномично описание

Ръстът е нисък до среден. **Тялото** е закръглено, горната му половина е по-добре развита и удължена, склонно към напълняване, при жените – голям бюст, пухкави ръце и крака. Телосложението е женствено. **Кожата** е бяла, бледа, деликатна. **Косата** е кестенява или руса, изобилна, с

тънки косми. **Лицето** е кръгло, месесто, със затлъстяване в долната му част. На старини то добива вид на висящи торби. **Челото** е широко, закръглено, леко полегнало в горната си част, изпъкнало в средата. **Веждите** са тънки, дълговидни, доста извити нагоре и заедно с очите придават характерен израз на учудване. **Очите** са големи, кръгли, широко отворени, на цвят сини или зеленикави. Погледът е съсредоточен, привлекателен, замислен, мек и мечтателен с характерно изражение на печал и устременост навътре в себе си. **Носът** е малък, в основата си е тесен, а долу разширен, обикновено леко вирнат на върха. **Устата** е средно голяма, с добре развити устни, които понякога са присвити и със спуснати ъгли. **Брадата** е заоблена, тлъста и мека. **Движенията** са бавни, флегматични. Походката е женствена, клатушкаща се.

Характерологично описание

Положителни качества: Родените под знака на Рак се отличават с подчертана чувствителност, впечатлителност, интуитивност, богата фантазия и въображение. Те са скромни, кротки, учтиви, боязливи, въздържани, добродушни, пожертвувателни и толерантни, със стремеж към духовното. Обичат социалния живот. Характерна за тях е голямата им привързаност към дома и семейството, особено към децата. Те са идеалисти и религиозни, отличават се с много добра памет, но имат променливо настроение и са податливи на чужди влияния и внушения.

Отрицателни качества: Имат непостоянство, капризност, флегматичност и непрактичност. Проявяват често свръхчувствителност и мнителност, лесно се обиждат. Обичат много да се запасяват с всичко, поради постоянния си страх от неизвестността за бъдещето.

ЛЪВ

Физиогномично описание

Ръстът е висок. **Тялото** е добре развито, снажно, представително, показва нещо царствено в общия си външен вид. Стойката е права, смела, костите са едри, плещите и гърдите са широки, раменете - масивни, ръцете са силни, главата е гордо повдигната. **Кожата** е светла, румена. **Косата** е руса или светлокестенява, накъдрена на едри вълни, рано окапва над челото. **Лицето** е овално, красиво, с мъжествени, добре оформени и подчертани черти, излъчващи сила и светлина. **Челото** е високо, закръглено, открито, в горната си част леко завито назад. **Веждите** са доста гъсти, но добре оформени. **Очи-**

те са големи, угължени, с приповдигнати ъгли, на цвят сини или сиви, блестящи, излъчващи подчертано самосъзнание. Погледът е открит, проникващ, властен, с достойнство, но пряк, честен и благороден. **Носът** е добре оформен, прав или леко орлов, малко издаден, характерно разширен и за-

облен на върха с добре развити ноздри. **Устата** е средно голяма, с добре оформени и очертани устни. Долната устна е малко по-дебела и леко издадена напред. **Брадата** е добре моделирана, леко изпъкваща. **Ушите** са големи и правилни. **Движенията** са енергични, импулсивни, а походката мъжествена, с достойнство.

Характерологично описание

Положителни качества: Родените под знака на Лъв са характерни с тяхното благородство, прямота и честност, откровеност, достойнство, великодушие, покровителство и щедрост. Те са смели, активни, енергични, амбициозни, самоуверени, с широк замах и рицарски жест, с влечение към грандиозното и величавото. Отличават се с интелигентност и творчески способности, свободолубие, оптимизъм, самообладание, както и добър вкус и артистичност. Обичта им няма граници. Те са олицетворение на романтици - пламенни и поетични, вдъхновени от универсалната Любов.

Отрицателни качества: Проявяват гордост, тщеславие, самолюбие и суетност, властолубие, деспотизъм, карьеризъм, избухливост и обидчивост. Понякога са доста разточителни, екстравагантни, егоцентрични, сладострастни, нетолерантни и високомерни. Жените често желаят да играят ролята на мъжете.

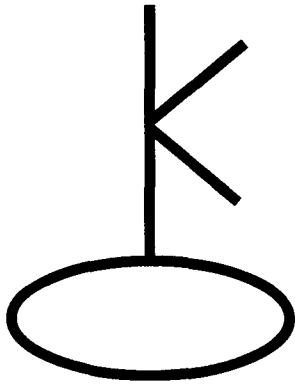
/следва/

СФЕРА НА ХИРОН

Смисълът на Хирон

Зейн Стийн

1977 година беше важна година за астрономите, с много открития, които промениха концепциите за слънчевата система. Тя бе

особено добра за астронома Чарлз Коуъл. Той фотографирал систематично всеки месец една небесна област близо до противоположната точка на Слънцето. После внимателно проучвал снимките в специален апарат. Успял да открие обект вътре в орбитата на Уран.

Това бе обекта Коуъл, който по-късно бе наречен ХИРОН. Човечеството трябваше да изчака специалния момент 1.XI.1977г. – с Хирон на 3 градуса от Телец.

Астрономите не са сигурни какво е Хирон, въпреки че за него има няколко теории. Едната, която изглежда най-вероятна, твърди, че Хирон е „уловен“ от външното пространство на нашата система и накрая сигурно пак ще бъде изхвърлен.

Независимо от мненията на астрономите, за астролозите той е особено важно оръдие или средство. Речникът на Уебстър определя тази дума като „всеки инструмент или уред, необходим за дадена професия или занимание.“ Тук главната дума е „необходимост“. Засега този принцип на Хирон означава събуждане на съзнанието на човечеството, и неговото използване е съществено за астролозите, за да разберат проблемите на човечеството.

Разбира се, необходимите са много повече изследвания. Ние все още не знаем всичко за Плутон, открит през 1930 г.

Хирон има определена връзка с бременността и раждането. Но изглежда, че тази връзка засега функционира само когато раждането води до голяма промяна в живота на някого. Изглежда е свързано и със самия плод. При един случай рожденият Хирон е бил пос-

тавен в шести дом на жената; когато транзитиращият Плутон образувал квадрант с него, жената абортирала. Но се оказало, че е за добро, понеже детето било с дефекти. Има много случаи, когато Хирон транзитира МЦ или IV дом на деца, когато те откриват, че ще си имат братче или сестриче. Има и много случаи, когато Хирон минава през МЦ или Юпитер и лицето открива, че ще стане родител. Луис Браун, първото „бебе в епруветка“, бе заченато в деня на откриването на Хирон. Той изгрява на Асцендента му.

Хирон има връзка също и с взаимоотношенията, но не в същия смисъл както при седми дом. Той е фокусиран по-дълбоко, върху самата база на отношението. Хирон се оказва средство за откриване основите, върху които е изградена една връзка, фокусира се върху общата основа, обединяваща възрастните лица.

Орбитата на Хирон е особено ексцентрична, повече дори от тази на Плутон, която е най-еклиптическата от всички планетни орбити. Тук той има много общо с Плутон. Когато Хирон достигне перихелий, той пресича орбитата на Сатурн и за кратко време е по-близо от него до Земята. В афелий той докосва орбитата на Уран; така чрез контакта с тези две орбити, той функционира като връзка или мост между тези две крайности.

Много пъти някои аспекти на Сатурн действуват като стена, която ни държи затворени за другия свят. Безизходни ситуации, които блокират всяко действие във всяка посока. Може би това са ограничения, чиято необходимост е вече надживяна и ненужна; може би са страхове, които вече не са валидни. Нужно е да преминем по някакъв начин отвъд тази стена, за да се развиваме и растем. Тук идва Хирон и променя ситуацията, която държи нещата в застой. Той често открива врата в стената и я отключва, като ни дава достъп до един по-голям, неизследван свят отвъд нея, представен от Уран. От нас зависи да пристъпим през тази врата. Друг път Хирон отваря вратата и оставя урановата енергия да навлезе и да отстрани сатурновата защита.

Води ни до осъзнаването, че съществува друг свят отвъд стената, който не можем да игнорираме.

Уран също може да ни изведе отвъд стените на Сатурн, но по доста по-различен начин. Защото Уран разтърсва и руши изцяло съществуващата структура и ни оставя сами да се отбраняваме, непредпазени в един нов свят. Хирон, от друга страна, често ни предоставя свобода да прекрачим вратата с нашата лична скорост. Извежда ни от Сатурн без да руши.

Хирон ни учи как да излезем от ограниченията, прекъсва утъркания път и отваря някаква нова област. Той работи в отношението ученик - учител. Често представлява желанието на учителя да открие нови светове пред ученика и да запали искра в него да ПОИСКА да учи. Той определя и ранното възникване и обучение, дадено от родителите.

Хирон може да действа като истински посредник между силите на Сатурн и Уран, като филтрира и тълкува подходите на всеки от тях на език, разбираем за другия. Той може да представлява посредника в диспут между традиционна гледна точка, пропита с идеите на миналото, и неконвенционален възглед, ориентиран към бъдещето. Защото Хирон не принадлежи нито към една от тези крайности. Хирон е истински необвързан, не се приравнява с никоя партия или група. Необвързан – великолепна ключова дума за това небесно тяло. Ако мислите за Сатурн като за консервативен и ориентиран към старото и установеното, а за Уран като за икономорец, революционер и унищожител на общоприетото, тогава Хирон е средата помежду им – не принадлежи към установеното, но не желае да го унищожава. Хирон често си създава врагове, като отказва да се присъедини към дадена страна.

Смятам, че Хирон може да се използва най-добре, когато се разберат неговите ефекти при аспект с другите планети. Някои астролози считат, че поради малкия му размер трябва да се ограничим само до орбис от един градус. Аз съм срещал ефекти и при по-голям орбис, но се ограничих да работя с този, тъй като такива аспекти биха били най-силни и най-ясни за възприемане.

Квадратът като че ли произвежда най-лесно наблюдавани ефекти. Хирон при квадрат създава нужда постоянно да се уравнива всичко, което означава другата планета. Последната придобива тенденция да се променя до крайност. Хирон я изважда от равновесие

и принуждава индивида да търси нещо, което му липсва или качество, което е необходимо да се прибави.

Опозицията произвежда нужда у опозираната планета постоянно да търси алтернативни методи за изява. В положителен смисъл означава способност да се превъзмогват обичайните пречки, като се намира нестандартен начин те да се заобиколят. Негативното влияние прави много трудна работата в определени граници или правила, защото планетата постоянно се старее да премине отвъд някакви стени и прегради. Меркурий в опозиция с Хирон е много добър пример.

Позитивното при такива хора е, че имат необикновена способност да възприемат и долавят връзки, които иначе видимо липсват. Убедени са, че никой проблем не е неразрешим и винаги виждат изхода. Учат бързо и лесно. Негативното при тях е, че им е много трудно, ако трябва да работят по организиран начин; мисълта им непрекъснато се отклонява от структурата към множество други варианти. Те считат за изгубено време това да останат в дадена структура.

Много по-различен е случаят при съвпадение с планета. Тук се проявява с пълна сила природата на Хирон да не се присъединява никъде. Принципите на планетите, с които е в съвпадение, отказват да се приравнят с които и да е стил и работят независимо. Налице е желание и способност да се използват планетните принципи за отваряне на врати към нови светове – и за себе си, и за другите. Това подразбира и ексцентрични методи. Тук може да се появи тенденция да се създават врагове, особено сред хора, които зачитат само общоприетите методи. Съществува и стремеж за изравняване на крайностите по някакъв начин.

Тригонът се разглежда като лесен аспект, с минимални усилия от страна на индивида да накара енергиите на двете планети да се сработват. Тригона на Хирон произвежда талант за необвързаност, който е свършено естествен за индивида. Той не се нуждае от приспособяване, аз да изрази своите независими възгледи и даже често парадира с тях.

Последният разглеждан аспект е секстилът. Главната разлика между него и тригона е, че индивидът използва енергиите на планетата като средство да отваря врати и да излезе извън установените пътища. Това е аспект, при който се проявяват най-положителните страни на Хирон и най-малко търкания и трудности.

Друга област е домовата позиция на Хирон. Но доброто проучване е затруднено поради често срещаната неточност на момента на раждане и различните системи на домовете. Домовата позиция на Хирон показва как можем най-добре да черпим енергия от междинната точка Уран-Сатурн. Това е също област от живота, където човек може да излезе от рутината и да надграсне своите ограничения. Това е областта, където индивидът търси други с подобни интереси и хора, с които има нещо общо. Това е и домът на уроците.

Например Хирон в трети дом има отношение към ума. По-високо развитите души изглежда се фокусират върху приятелството, дружбата, докато по-физически ориентирани те държат постоянно в ума си мисълта за секс. Изглежда, че при последния те са по някакъв начин груби и негодялани - чувствата, страстите и емоциите са почти на повърхността. Често са привърженици на свободната воля и либерализма.

Хирон в седми дом причинява доста безпокойства при ежедневната обхода с хората. И все пак те не могат да бъдат самотници - нуждаят се от хора. Има силен подтик да бъдат „мъжкар“ при мъжете и „идеалната жена“, при жените - да докажат, че са равностойни на най-доброто при собствения си пол. Често бракът променя много по-драстично живота на този тип хора, отколкото е при другите.

Хирон в девети дом търси хора с неговата философия. Тези индивиди са способни да използват вярванията и убежденията си като средства и дори оръжия. Често се проявява нетолерантност към вярванията на другите, тъй като има стремеж да се търсят хора с еднакъв или подобен начин на мислене. Такива хора трябва да видят колко затворени са техните умове в сравнение с противоположния трети дом.

Хирон в десети дом. Това положение намираме при Чарлз Коул и мнозина, занимаващи се с изчисляване на хироновите ефемериди и отпечатването им. Тук има силна нужда индивидът да бъде приет от света като цяло и като равен, особено сред хората от същия пол. Индивидът има да учи много уроци относно своя статус в очите на обществото.

Друга страна, която се нуждае от изследване, е начинът, по който естеството на Хирон може да се измени от знак в знак, особено затова, че той стои понякога много дълго в

един знак, както Плутон. Когато Хирон е бил за последен път във Везни, това е траело 12 и половина месеца, докато в Овен е бил 8 години и три месеца. Той би трябвало да има някакво владение над Везни, но има свидетелства, че влияе също на Стрелеца. Но независимо какво е неговото владение, а може би изобщо не владее знак, вече има някои доказателства, че Хирон оформя течението на световните събития в зависимост от това дали се движи от Сатурн към Уран, както бе след Втората световна война, или обратно, както е от декември 1970. Поглед върху миналите 25 години може да ни даде някаква яснота.

През 1955 - 1960 е бил във Водолей, а през шестдесетте години - в Риби. В 1969 година Хирон влиза в Овен, а в 1977 година в Телец.

Периодът на Хирон може да хвърли повече светлина върху неговото естество, особено ако го свържем със Сатурн и Уран. Обикновено периодът му е 49 години. 49 години е седем пъти по седем. Урановият период е 12 пъти по седем, а Сатурновия - четири пъти по седем. И трите тела имат числото седем като важна част от своето естество или природа.

Както няколко пъти отбелязах, необходими са повече сериозни изследвания в тази насока и повече практика през идните години.

Хирон влиза в:

Телец	-	7.4.1977г.
Близнаци	-	20.4.1984г.
Рак	-	28.6.1988г.
Лъв	-	29.1.1992г.
Деца	-	10.9.1993г.
Везни	-	10.9.1995г.
Скорпион	-	2.1.1997г.
Стрелец	-	29.9.1999г.

/ по материали на Асоциацията за изследване на Хирон/. Превод от английски: Минка Петрова.

ЕДИНСТВОТО НА ЖИВОТА

ЖИВОТЪТ

Послание по случай 22 март 1987 година - Първият ден на Пролетта.

“Духът гиша където си ще...”

Животът е **един**.

Животът е голям – **безграничен** – без предели, без край. Навсякъде във Всемира има **живот** – и на слънцата, и на планетите, и в така нареченото Пространство. Това, което наричаме **Пространство**, е една от формите на присъствие на живота. Органическите съединения са основата на тази форма на живот, която ние познаваме тук, на Земята. Ние ги откриваме дори на метеоритите и кометите. Навсякъде прониква и присъства **животът**. Това е всемирен Извор. Какво иде от него! Какво благословение е той!

– „Господи, ние Ти благодарим за хубавия Живот, който си ни дал! Благодарим Ти за този свят, който си създал!“

Животът е **един, единен**, защото почива върху **един Принцип**, защото е въплъщение на **един Закон – Законът на Любовта**.

Живот значи **Любов!** – „Любете се, за да живеете!“

Животът е загадка. Тя ни се разкрива във **Вечността**. Защото животът е **вечен**.

Словото на живота пазим!

брат Борис

МОЛИТВА КЪМ ВЕЛИКОТО СЪЗНАНИЕ

О, безкрайно Велико съзнание, моля Те, позволи ми да се доближа до Теб и да бъда тъй близко, безкрайно близко, за да се почувствам като единна част от Битието и да се осъзная като цяло, което е излезло от Теб.

Освободи ме от Всяка неправа мисъл, чувство, желание, съмнение, критика и самоосъждане, и нека бъда тъй смирен, както Ти си ме създал.

Нека да Те усещам тъй близо до себе си, като най-близък приятел, с който да не се разделям никога. Да ми бъдеш светлина в ума и да Те виждам в нея. Да ми бъдеш живот в сърцето и да Те виждам, както виждам извън себе си. Да познавам само Твоите Вечни закони в Природата и в цялата Вселена. Твоята непреривна Любов да ме свърже с Теб за Вечни времена.

Амин

ТРЕТИЯТ ГЪЛЪБ

Борис Николов

В Свещените книги срещаме да се говори за „времена и събития“. Тези думи имат дълбок вътрешен смисъл. Те са образи на силите, които действат, затова са валидни за всякога – за всяко време. Това време на Свещените книги, времето на идеите Учителят нарича „Вечно настояще“. Под тези думи трябва да разбираме едно сложно, многоизмерно време.

Съвременните астрономи, математици и физици вече говорят за него. Става дума за онова странно време, в което живеят идеите, мислите и чувствата – „вечно настояще“, защото то **е всякога**. Като изхожда от него, ученикът може да предвиди бъдещето. Пророците са си служели с това време.

Време е вече човек да търси вечните неща, да се събуди у него чувството за тях.

Човекът **може** да вижда Вечния живот. За пример Потопът е събитие, преживяно от хората някога, но споменът за него не може да се заличи. Той е предаден в легенда, която Мойсей е взел от египетските жреци. Жреците са я взели от една по-стара култура – културата на шумерите. Важна идея е скрита в тази легенда. От нея виждаме непослушанието на хората на Божественото и резултатите от това непослушание, от съпротивляването на Божията Воля. Събитията, разказани в легендата, са страшни и силни. Те разтърсват цялото човешко естество.

Потопът. Всичко загиба...

Човек трябва да знае, че светът, в който живее, е разумно устроен и той трябва да бъде в съгласие с тази Разумност.

Преди да почне Потопът, явява се **Нагегдата** – построяването на кораб от гърбо, в който да се събере семейството на Ной и от всич-

ки животни по две. Бог заповядва това и всичко става, както Той е наредил.

Наистина, Потопът е събитие грандиозно – четиридесет дни и нощи ваят гърждове. Водата залива земята, и най-високите върхове. Загиба всичко живо. Остават само тези, които са в кораба. И той се носи над водите...

Най-после гърждовете престават. Сега се явява **Гълъбът**. И той е символ. В духовната символика гълъбът е символ на **Божия Дух**.

Ной пуска едни гълъб. Гълъбът лети целия ден и вечерта се връща – няма къде да кацне.

Това, че няма къде да кацне, означава, че в човека няма още условия да се яви Божият Дух.

Минава време и Ной пуца втори гълъб. Гълъбът се връща с маслиново клонче. Това символизира Надеждата, че ще се върне Животът. Корабът засяда на **Арапат**. И това е символ. Тогава Ной пуца трети гълъб. Той не се връща. И това е символ. Кога се явява третият гълъб?

Идваме до голямото Време, което има предвид съдържанието, идеята.

Третият гълъб срещаме при кръщението на Христа от Йоан Кръстител. Божият Дух слезе тогава над Христа във форма на гълъб и **остана**. Третият гълъб се завърна – тогава Бог каза: „Този е Син Мой Възлюблений.“

От легендата се вижда как се приготвяват условията Божият Дух да посети човека. Това са все символи, които трябва да се преведат. Ученикът чете Свещените книги. Той търси идеите и мислите, скрити в тях. Като ги чете и размишлява, той се свързва с Духа, който е работил.

Новораждане

*Огнят гори в душата.
Силите последни се топят.
В теб сърце, като във треска,
раните започват да болят.*

*Болката нагрява всяка мисъл,
всяко чувство свети и искри.
Дилът отлита и остава чисто
това, което само не гори.*

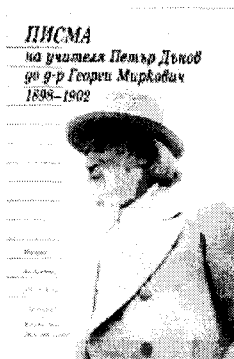
ПРЕДСТАВЯМЕ ВИ

АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, Изд. „Бяло Братство“, 1999.

Книгата представлява събрани, непубликувани досега разговори с Учителя Петър Дънов, съхранени от най-близките до него ученици.

Разговорите са тематично подредени, като във всеки разговор Учителят развива една философска тема. Стилистичната обработка успява да предаде живата атмосфера на общуване. Съхранен е автентичният дух на Школата, непосредствения диалог между Учителя и неговите ученици сред живата природа, която присъства като постоянен елемент и ни помага в пътуването на човешката душа към духовните измерения. Книгата позволява да усетим силата на говореното слово в най-чистия му вид.

ПИСМА НА УЧИТЕЛЯ ПЕТЪР ДЪНОВ ДО Д-Р ГЕОРГИ МИРКОВИЧ, Народна библиотека „Св.св.Кирил и Методий“, Изд. „Бяло Братство“, 1999

Книгата съдържа дванадесет писма на Учителя Петър Дънов, съхранявани в българския исторически архив, адресирани до един от първите му ученици. Тя дава уникалната възможност да се публикува нещо от самия Учител, писано от неговата ръка, читателят да се докосне по един неподправен начин до неговото слово.

Предаването на текста е съобразено с нуждата по-широк кръг читатели да го възприемат без затруднения. Писмата са представени според днешните пунктуационни и правописни правила. Това е направено дотолкова, доколкото не пречи за точното възприемане на чувствата и идеите на Учителя и за запазване на неговия стил.

Дадени са и кратки биографични данни за Петър Дъно, за неговия баща – отец Константин Дъновски и дядо – Атанас Георгиев, както и за д-р Георги Миркович.

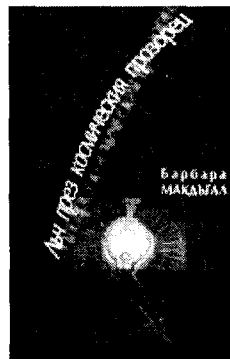
Сузи Холбич – „ПЪТУВАНЕ КЪМ ДУШАТА“, ИК „Хермес“, 1999

Сузи Холбич работи повече от 25 години като интуитивен диагностик, лечител и писател. Използва кристали, цвят, звук, сънища, регресия, рисуване, медитация. Посещавала е няколко пъти България и летния лагер на Рила на общество „Бяло братство“, в книгите си често се позовава, изразявайки почит и благоговение, на Учителя Беинса Дуно.

Настоящата книга е увлекателен разказ за пътя на човешката душа през преражданията и кармата, илюстриран богато с професионалния опит на авторката в областта на регресията. Предизвикателствата в живота ни – фобии, стрес, проблеми във взаимоотношенията, болести и физ. недъзи, са разгледани в светлината на науката за душата и преражданията, една гледна точка, която ни окуражава да се опитаме да поемем контрол върху живота си.

Барбара Макгъгъл – „ЛЪЧ ПРЕЗ КОСМИЧЕСКИЯ ПРОЗОРЕЦ“, Изд. „Дар – Логос“, 1999

Австралийската лечителка и астроложка Барбара Макгъгал беше представена обширно в миналия брой на сп. „Житно зърно“. Книгата ѝ „Лъч през космическия прозорец“ е съставена от 52 послания, получавани от духовни учители, пропити с много любов и светлина. Те са пълни с мъдрост и дълбоко познание, носят насърчение, надежда, сила и увереност. Всяко послание е илюстрирано от необикновените и одухотворени графики

на талантивия художник Анджо Триммер. Една особена книга, която може да се ползва по много начини и би ни помогнала винаги, когато се нуждаем да постигнем душевно равновесие и мир.

ЛИТЕРАТУРЕН КОНКУРС

Мили приятели,

На 20 февруари официално бяха представени резултатите от литературния конкурс за есе, обявен в бр. 2 от 1999 г. Тържеството по награждаването на победителите се състоя в Пловдив в сладкарница „Денца“. Наши гости бяха Мария Кисова, Афродита Георгиева – директор на изд. „Бяло Братство“ и Ина Дойнова, която изнесе малък концерт с песни на Учителя. Бяха поканени близките на наградените деца, за празничната атмосфера допринесоха и малките музиканти, които поздравиха публиката с класически произведения, изпълнени на флейта, китара и синтезатор.

Бяха прочетени част от наградените произведения.

В конкурса участваха 29 деца от 8 до 14 годишна възраст. Десет от тях бяха класирани, като трябва да отбележим, че журито беше приятно изненадано от есетата на младите автори, от сериозната им и задълбочена работа. И най-вече от факта, че сред младото поколение похвалят и растат таланти с естетически усет и отворени сетива към Словото, с вкус към автентично преживяното и художественото му превъплъщение.

Като се съобрази с възрастовите различия, журито обяви следното класиране:

10 години

- 1-во място - Радослав Иванов с „Бисер в стара раковина“
- 3-то място - Радослав Караджов с „Изворът на доброто“

11 години

- 1-во място - Светлин Коцев с „Бисер в стара раковина“
- 1-во място - Николая Маркова със „Семенцата на доброто“
- 2-ро място - Бояна Бончева със „Семенцата на доброто“

13 години

- 1-во място - Сребрена Георгиева с „Изворчето на доброто“ /опит за разказче/
- 1-во място - Лиля Тодорова с „Изворът на доброто“
- 2-ро място - Стефан Марков със „Семенцата на доброто“
- 2-ро място - Даниела Недялкова с „Бисер в стара раковина“

14 години

- 1-во място - Виделина Георгиева с „Бисер в стара раковина“

Списание „Житно зърно“ пожелава на участниците творческо гръзновение с надеждата тази среща с тях да не е последна. На добър път, приятели!

...И звънят медни звънчета, и ехото им ни води към полянка с вълшебно килимче, върху което седят Николая и Светлин, и разказват...

ДЕСЕТТЕ БОЖИ ЗАПОВЕДИ НА ХЕМИНГУЕЙ КЪМ ПОДРАСТВАЩИТЕ ПИСАТЕЛИ

*Бъдете винаги влюбени
Учете се до края на живота си
Работете до припадък
Слушайте музика и гледайте живопис
Намесвайте се активно в обществения живот
Не се противете на желанията си
Бъдете по-близо до писатели от занаята
Мълчете, думите убиват творческия дух
Не се обяснявайте
Не си губете времето*

СЕМЕНЦАТА НА ДОБРОТО

Аз съм на 11 години и живея в Пловдив. Прочетох в една сериозна книга, че всички мисли на хората от земята се записват в Космическия компютър и един ден със сигурност той ще унищожи злото на нашата планета. Тогава ще настъпи времето на Мъдростта и нейните деца - Вярата, Надеждата и Любовета.

Затова всяка вечер, преди да си легна, аз си избирам една звезда и ѝ разказвам как е минал денят ми, защото си мисля, че всяка звезда е лампичка от Космическия компютър.

Измислих си една приказка. Не зная дали ще ви хареса, но я изпращам до всички деца на България чрез Компютъра на моята надежда.

На връх Соколовата планина, в клоните на величествен бял бор, живееше Педея човек-лакът брада. Той беше малко човече с дълга бяла брада, която приличаше на горски мъх, а сините му очички светеха като малки огънчета. Педея човек беше на 100 години и имаше малко сребърно хвърчице, а на гърба си винаги носеше раничка с добрини. По цял ден той прелиташе навред и помагаше на горските животни. Понякога, когато имаше настроение, вършеше и добри вълшебства.

Под Соколовата планина се гущеше малкото селце Орехово. И хората, и къщите бяха вече остарели и изглеждаха някак уморени. В някогашното селско училище сега живееха деца без родители. Е, някои имаха майки или бащи, но те или не искаха, или не можеха да се грижат за тях... Всеки ден Педея човек прелиташе незабелязано през двора на училището, защото много обичаше децата.

Един ден човечето видя грозна картина. Малкият Страхил стоеше уплашен и безпомощен пред Боян – най-голямото и силно момче в дома. Боян разкъса на парчета някаква снимка и я хвърли в лицето на Страхил. Горещи сълзи се търкулнаха по бледото лице на момчето. То се обърна и хукна към реката. Децата мълчаливо се прибраха в дома. Боян се изсмя и гордо закрачи към гората.

Никои не видя проблясъците на сребърното хвърчице, което кацна до разкъсаната снимка. Педея човек събра парченцата и на тях разпозна тъжните личици на двете братчета и майката на Страхил.

През нощта се изви буря. Педея човек стоеше в своята къщичка, на върха на стария бор, но не можеше да заспи. Той знаеше, че двете момчета имат нужда от него. Грабна раничката с добрини и опъна сребърното хвърчице. Силният вятър го понесе като отронено сухо листо и внимателно го спусна в двора на старото училище.

Всички спяха. Педея човек тихо кацна на възглавницата на Страхил. Момчето стенеше в съня си. Човечето погали страничките му. Нежно като майка го целуна по челото и му прошепна да прости на Боян. Каза му, че в човешката доброта се разбиват стрелите на злото. Момчето притихна и се усмихна в съня си.

И Боян се мяташе в леглото. Черните къдрици бяха залепнали по изпотеното му чело. Педея човек го погали нежно и бръкна в раничката с добрини. Извади снимката. Тя беше като нова, даже лицата на нея се смееха. Остави я до главата на Боян и тихо прошепна: „Момче, върни я на Страхил. С голямата си сила и смелост пази по-слабите. Тогава ще намериш истински дом и никога няма да бъдеш сам.“

На сутринта грейна жарко слънце. Страхил стоеше на брега и гледаше момчетата, които се гмуркаха във вира. Не можеше да разбере защо, но тази сутрин му беше леко на душата. На голямата скала се изкачи Боян и скочи във водата, но дълго не се показа. Момчетата се разпиха и хукнаха към дома. Без да мисли, Страхил скочи във вира и бързо откри Боян. С мъка го изтегли на брега и му помогна да си поеме дъх. Когато дойде на себе си, Боян видя разтревоженото лице на Страхил. Той извади мократа снимка от джоба на тениската си и му я подаде. Момчетата се презърнаха и заплакаха. С горчиви сълзи двете деца изплакаха натрупаната болка и мъка... Това беше началото на едно истинско приятелство. Никои не ги видя. Само в клоните на близкото дърво проблясваше странна светлина и не можеше да се каже, дали бе от сребърното хвърчице или от грейналите очи на Педея човек-лакът брада.

От този ден, въпреки бедността, в старото училище-дом за сираци покълна истинска обич в сърцата на малките момчета, защото добрият малък вълшебник беше засял в душите им семенцата на доброто.

Николая Маркова

БИСЕР В СТАРА РАКОВИНА

Аз никога не съм виждал бисер. Естествоизпитателите разказват, че тези скъпоценни искрящи камъчета, които ни подгарява морето, са създадени след големи страдания, претърпени от една малка животинка. Така е и в живота на човека, казва писателят Г. Томалевски: „Незнаещият се гневи срещу болката, а мъдрият я превръща в бисер.“

Такъв мъдър човек, който много е страдал, но е превърнал страданията си в бисер, е моята прабаба Събка.

Ако се влезем в нейната малка, трепереща от старост фигурка, ние ще прочетем всичко за протекулите през нея деветдесет и пет години – деветдесет и пет страници от книгата на живота ѝ.

Родена е в малкото родопско село Оряховец. Имала е нерадостно детство. Трудно и бедно живеела с многочленното си семейство. От малка работела на нивата. И братята, и сестрите ѝ, и тя нямали обувки, дори цървули. Когато жънела, за да може да ходи по бодливата нива, си навивала зелена папрат около краката. Носела пълни чували с тютюн или картофи на гръб. Може би затова е така презгърбена. Още от малка родителите ѝ я карали да пости. В семейството им дори нямали брашно за хляб, затова майка им пекла хляб от брашното на смян фасул. Прабаба ми си спомня и досега мъките на всички хора от селото по времето на Балканската война.

Когато пораснала и се омъжила, тя била много красива и все си пее: „Бела съм, бела юначе, цяла съм света йогрела...“ Но още от млада булка прабаба ми трябвало да работи на нивата от от тъмно до тъмно. Не е за чудене, че там, на нивата родила и първото си момченце. След това няколко рожби ѝ умрели още като малки и затова останала само с едно дете.

Сега, когато аз я гледам, нищо не е останало от онази бяла, стройна и силна девойка. Само едно бисерче свети в очите ѝ. Иначе всичката ѝ друга хубост е изчезнала. Сега тя е ниска и презгърбена, подпиратца се на тояжка. Ръцете ѝ са слаби и сгърчени. На тях е изписан целия ѝ живот. Колко много години тя продължава да помага и се грижи за своите внуци и правнуци. Трудът не ѝ тежи, а я радва. Тя винаги е в добро настроение. Все ще ми се усмихне, ще ме помилва. Радва се за това, че ние сме покрай нея. Казва, че „Камъкът си тежи на мястото.“ А как се радва и плаче от радост, когато ние сме постигнали успех в нещо. Съветва ни, че човек трябва да се радва на всичко, дори за това, че е жив и здрав и хората го уважават.

„Радвайте се на доброто на хората – казва тя. – Не искам вие да се хвалите със сребро, а с добро.“

Лицето на моята прабаба е бяло, но с дълбоки като бразди бръчки. По тъмните ѝ кафяви очи е изписана мъката, която носи от толкова много години. Останала е рано вдовица, а преди единадесет години е починал млад и единственият ѝ син. Той е бил моят дядо. Колко трудно е отгледала прабаба ми единственото си дете. Когато работила на къра, го носела още от малък със себе си. Изкопавала дупка в земята и там оставяла малкото си дете, за да не ѝ пречи, когато работи. Всички казват, че дядо Пейо е бил с добро сърце като майка си.

Баба Събка обича да ни съветва. Учи ни да бъдем добри, скромни, работливи и да се уважаваме вкъщи. Тя казва, че „Златен човек е този, който има не пари, а златно сърце.“ Според нея човек, който не почита майка си, няма да намери добро в живота. А този, който почита майка си, ще бъде закрилян от невидимия ангел. Често казва: „Майци, в животес трева да правите хубаво секи му. Не трева да делите хората по вери.“ Според нея божият храм трябва да има две врати – за християни и за мохамедани. Защото всички хора се молят на един Бог, но го наричат с различни имена. Чудя се от къде прабаба ми е научила тия мъдрости като не е ходила на училище? А може би животът е най-мъдрото училище.

Когато е сама, често чувам баба ми да пее старата родопска песен: „Защим ми е мене да живам на айсая диньо лъжовна.“ Често тя стои на прага на къщата и си говори: „Ах, диньо, диньо, елан диньо.“ /Ах, свят, свят, лъжлив свят/. Но най-често тя си пее: „Бекиру, либе, Бекиру.“ Сигурно, защото мъжът ѝ се казвал Бекир.

Аз обичам баба Събка, защото е мила и добра с всички. При нея винаги е чисто и уютно. Обича гости и за това казва: „В една къща е хубаво, ага има хора.“

В нейната къща има всичко, каквото аз обичам - жълти круши, ябълки, орехи и бонбони. Тя ми дава от тях и винаги ме благославя: „Майци, добър човек да станеш, много години да живееш, белобрадо старче да станеш.“ Обичам това пожелание.

Щастлив съм, че имам такава мила баба. Без нейните съвети, без нейния пример, без тези живи „бисери“ животът на нейните деца, внуци и правнуци би се превърнал в пустиня.

Животът на прабаба ми Събка е бил изпълнен с много страдание и болки, но тя ги е превърнала в бисери. И най-важното - бисерно е сърцето ѝ, изпълнено с любов към всички хора.

Поклон пред моята прабаба Събка!

Светлин Коцев

ENDURING RELATIONS

a summary from a lecture by the Master Beinsa Douno

Many people suffer from love and because of love. How it is possible that the most beautiful thing in life - love – creates so much suffering?

You must know that love creates the only enduring connections. There is no power in the world able to separate both elements, linked through love. But what people call love is not actually love. Why? Because the both elements, connected through people's love, are easily separated and enter then in a new relations with other elements.

So there was another force, which linked both elements, but it was not love. When love links two elements there is no separation, because God is there, existing in this link. Every link, made in the presence of God, is reasonable and enduring. Every link created without Lord's presence is unstable, unreasonable and as a result brings many pains and obstacles.

The Apostle Paul tells that Christ, Who loved people, suffered. Why? Because sin was put between Him and people who were not able to endure His love and crucified Him. He spoke about the inner relations with Christ. Christ is liberated from His sufferings but spiritually He stills suffers – God wants to liberate people's souls, submerged in dense matter but they resist it. The enduring links are created first above and then will be transmitted on the earth.

Contemporary people fall in love in a superficial and transitory way. They fall in love the form, creating in this way irresistible connections. One of the features of this love is the desire for ownership. This desire creates suffering.

But when there are enduring relations, then both elements – both souls - create one bigger soul with two consciousness. Then both linked souls meet two more souls thus creating with them a bigger soul. These four souls meet another four souls and connect with them, creating bigger soul and so on... Finally in the love of God all souls are blended in one, creating one complicated body, which is so enduring that there is no force in the world able to separate its parts, to demolish it. When people love each other formally, they become individualistic. When they experience essential love, they see themselves in every other person and enjoy his presence. You must live in the other souls and the other souls must live in your soul.

Contemporary people, speaking of love, hesitate in it. It is not Love. One of the essential qualities of the love is that it never gives up. God is Love. So, when someone has contacted Love, they have in fact contacted God Himself, and God is the force which blend two souls in one. When two people enter into a relationship in the name of love, God is the third one is this relation. Christ says: "When

there are two people meeting in my name, I am among them. The words 'in my name' could be replaced with 'in the name of love'. Both expressions have the same meaning. Eternity is a consequence of this law. Love creates eternity. You have to enter the Kingdom of God, to acquire eternal life.

Which is the way to do this? – Through positive knowledge and perfect purity. Everyone who has reached the core of the love has acquired this knowledge and this purity. It is said: "no man without any wife and no wife without any husband". It means – no heart without mind and no mind without heart. Mind and heart are both poles of one thing. Nowadays people fall in a delusion because of the form of these both poles on the earth. But even the forms are distorted today. The true man represents the wisdom, the true woman represents the love.

One feature of the love is that it doesn't accept external advises. It acts according its inner guidance. When people outside insist with their advice, love closes itself. Is there any mother or father who were able to influence their children when they were in love?

Love is a spring, it mustn't be stopped. The task of parents is only to attempt to direct this spring in a correct way. Here, speaking of love, I don't mean humans passions and emotions, but this conscious feeling, which brings light into the mind and enlarges the heart. If your son or daughter loves in this way, they will bring joy to all around. The loving person becomes like a king – he gives generously to all around. The feeling which doesn't bring joy and light is not love. Through divine Love, you are ready to sacrifice all for the God. But in order to reach this love you have to

start with small things and continuously go on to larger ones. The strong one can start from the opposite side – begin from above and gradually go down, from the larger to the smaller. Looking at the human being on earth you do not see it whole. To say that someone is perfect, you must see him in the causal world. The causal world is the home of the soul. Looking at somebody on the physical world, you will see some fault in him, also in the astral and mental worlds you could find some defects, reaching but the causal world, you will see his soul which is perfect.

When love visits people it transforms them completely. It turns even the most clever, the strongest one into a child. He forgets everything else except the Divine, which remains in him. Love solves all contradictions in life. It is the Divine origin in man. Contemporary people fight for a great cause – for the coming of the Love. Many sacrifices are already given, it is the last sacrifice left. After this last sacrifice the Kingdom of God will come upon the Earth.

Be ready for the smallest sacrifices. That's why you must pray, to be strong in order to endure the last battle. Whenever you go, whatever conditions you enter, you must know that God is everywhere and when you call Him, He will help you.

So, make a link with Love, create an enduring relation with it in order to be liberated from inner and outer contradictions in life. When you blend with the Love, then Wisdom and Truth will come by themselves.

„Jitno zrno“

/„Grain of Wheat“/

An re-establishment of the Journal „Jitno zrno“, founded by disciples and followers of the Master Peter Deunov, published from 1924 to 1944.

Edited by

Georgy Stoitshev

Maria Kissova

Dr. Svetla Baltova

Ivanka Krsteva

Tatjana Jordanova

Minka Petrova

address: Sofroni Vratshanski str.

5A: Plovdiv 4000

„Jitno Zrno“

e-mail:

jitnozrno@hotmail.com

tel: 00359-32-235080

ISSN: 0861-427X

CONTENTS

THE LIVING WORD

The heroes – a lecture by the Master Peter Deunov 3

THE SCHOOL

Living water – *Bojanka Ganeva* 5

Peneurhythmia – a synthesis of an idea, word, music and dance – *D-r Svetla Baltova* 9

The builders of the tempels of humanity *The worldwide mission of the bogomils/ – Harrie Salman* 12

THE WORLD ARROUND

The water 17

The sounding Kabala – *Cvetana /Liliana/ Tabakova* 21

THE INNER SPACE

One spiritual dialogue / The art of Valerii and Nelly Cenov/- *Tanja Madjarova* 26

Astrology and physiognomy – *D-r Vassil Velev* 29

The meaning of Hiron – *Zane Stein* 33

THE ONENESS OF LIFE

The life - *Boris Nikolov* 36

The third dove – *Boris Nikolov* 37

The prayer to a Great Consciousness - *by the Master Peter Deunov*

BOOKS REVIEWED

An attunement of the human soul – talks with the Master Peter Deunov 38

12 Letters of the Master Peter Deunov to d-r Mirkovitch

Crack in the cosmic window – *Barbara MacDougall*

Journeys through time – *Soozi Holbeche*

The results from the competition of “Jitno zrno”for essay 39

The seeds of the good – *Nikolaja Markova* 40

A pearl in an old shell – *Svetlin Kotsev* 41

Enduring relations – a lecture by the Master Peter Deunov 42

Една нощ един човек сънувал сън.
Сънувал, че се разхожда по морския бряг заедно с Бога.
По небето проблясвали сцени от неговия живот.
При всяка сцена той забелязвал
двойни следи от стъпки по пясъка -
едната била неговата, а другата на Господа.
Когато пробляснала последната сцена от живота му,
той погледнал назад към следите от стъпки в пясъка.
Забелязал, обаче, че много пъти по жизнения му път
имало само една следа от стъпки и че това ставало през най-тъжните
и унижителни периоди в живота му.
Това го разтревожило и запитал Господа:
„О, Боже, Ти някога ми каза, че след като съм решил да Те следвам,
Ти ще вървиш винаги с мен.
Но аз забелязах, че по време на най-трудните моменти
от живота ми по пясъка имаше само една следа от стъпки.
Не разбирам защо когато най-много се нуждаех от Теб,
Ти си ме изоставял сам.“
Господ му отговорил: „Мило мое дете,
аз те обичам и никога не бих те изоставил.
По време на твоите изпитания и страдания,
когато виждаш само едни стъпки,
то е било когато аз съм те носил на ръце!“
